

TRIBUNE

Jaargang 44 • nr. 2 • februari 2008 • Nieuwsblad van de SP • € 1.75

OV-chipkaart zet reizigers klem

Rode idealen in veelkleurig India
Filerijden moet eigen keus worden

NOTEER DEZE DATA:

ZATERDAG 8 MAART

SP-ONDERWIJS- CONFERENTIE

Het onderwijs staat volop in de belangstelling. Het lerarentekort, de 1040-urennorm en het parlementair onderzoek naar de onderwijs- vernieuwingen leiden tot hevige discussies. Om onze kritiek en alternatieven verder aan te scherpen, organiseert het onderwijsteam van de Kamerfractie een onderwijsconferentie. Centraal staat de vraag hoe de kwaliteit van het onderwijs wordt verbeterd. Als je ideeën hebt over het onderwijs, bijvoorbeeld omdat je voor de klas staat of op een andere manier betrokken bent bij het onderwijs, mag je deze dag niet missen.

De conferentie vindt plaats op zaterdag 8 maart van 10.30 tot 17.00 uur in Congrescentrum Regardz (de Eenhoorn), tegenover station Amersfoort.

Interesse? Meld je dan aan bij Erik Flentge. Hij stuurt je meer informatie.
Via mail: eflentge@sp.nl, of per post:
SP, tnv Erik Flentge, postbus 20018, 2500 EA Den Haag.
Voor vragen kun je bellen met (070) 318 28 19.

ZATERDAG 18 MEI SPELEN
SP DAG WALIBI-BIDDINGHUIZEN

COLOFON

**UITGAVE VAN
DE SOCIALISTISCHE PARTIJ (SP)**

verschijnt 11 maal per jaar

ABONNEMENT

€ 5,00 per kwartaal (machtiging) of

€ 24,00 per jaar (acceptgiro).

Losse nummers € 1,75.

SP-leden ontvangen de Tribune gratis.

REDACTIE

Rob Janssen, Daniël de Jongh

AAN DIT NUMMER WERKTEN MEE:

Willem Bos, Jola van Dijk

Maja Haanskorf, Ronald Kennedy

Suzanne van de Kerk, Preeti van

Raak-Lakwijk, Ronald van Raak

Karen Veldkamp, Rob Voss

VORMGEVING

Robert de Klerk, Gonnie Sluijs,

Ashraff Tashta

ILLUSTRATIES

Gideon Borman, Arend van Dam,

Wim Steenhagen, Peter Welleman

SP ALGEMEEN

T (010) 243 55 55

F (010) 243 55 66

E sp@sp.nl

I www.sp.nl

LEDEN- EN ABONNEMENTENADMINISTRATIE

Vijverhofstraat 65

3032 SC Rotterdam

T (010) 243 55 40

F (010) 243 55 67

E administratie@sp.nl

REDACTIE TRIBUNE

Vijverhofstraat 65

3032 SC Rotterdam

T (010) 243 55 35

F (010) 243 55 65

E tribune@sp.nl

DE TRIBUNE IN GESPROKEN FORM

Belangstellenden voor de Tribune op cd kunnen contact opnemen met de SP-administratie.

DE TRIBUNE OP INTERNET

www.sp.nl/nieuws/tribune

COVER

Jean-Pierre Jans/Hollandse Hoogte

IN DIT NUMMER:

Mobiliteit

12

“Meer asfalt zorgt niet voor minder files en het openbaar vervoer staat qua ontwikkeling al dertig jaar stil.”

Wethouder

20

De portefeuille Sociale Zaken is haar op het lijf geschreven, want ze is een ‘mensenmens’.

OV-chipkaart

24

‘Gelukkig’ draait de gemeenschap op voor de kosten...

EN VERDER...

- 4 Fotoreportage: Oh, wat een file
- 6 Politie: Meer blauw van straat
- 16 Rode idealen in veelkleurig India
- 26 LinksVoor: Paul Mepschen wil de solidariteit terug in Rotterdam
- 29 Eindelijk: Dongense familie mag blijven

19 Uitgelicht 27 Gespot 28 Prikbord 30 Theo 31 Cryptogram

Treinsmart en fileleed

Aan de overkant van het gangpad zit een meisje zich op te maken. Tegenover mij is een jongen verdiept in zijn boek. Onder de bank snuffelt een van mijn honden stiekem naar kruimels, de ander ligt diep in slaap op mijn schoot. Dat past eigenlijk niet, maar dat snapt hij niet. Mijn hond is geestelijk niet helemaal meegegroeid met zijn lijf. Ineens remt de trein hard af. We kijken allemaal verschrikt op, zelfs mijn slaperige hond. Het meisje krijgt een streep mascara op haar wang, de jongen kan nog net voorkomen dat zijn koffie over het boek valt. De trein komt tot stilstand en rijdt vervolgens achteruit terug. Er komt een vreemd geluid uit de omroepinstallatie, eerst reutelend, dan aanzwellend tot een schaterlach. “Dames en heren, we naderen station Bodegraven. Vergeet u vooral niet uit te stappen en denk aan uw eigendommen. Dat wij vergeten waren hier te stoppen, is al erg genoeg. Sorry.” Binnen een paar tellen hebben we alledrie de slappe lach. Anekdoten over treinbelevissen vliegen over en weer. Over drie dingen zijn we het roerend eens: treinreizen is soms een ramp, de meeste conducteurs zijn erg oké en ach, je maakt nog eens wat mee. In deze Tribune veel aandacht voor de manier waarop we ons verplaatsen. Nederland raakt steeds meer bedekt met een dikke laag asfalt. Meer dan 135.000 kilometer ligt er al en het wordt alsmaar meer. Juist omdat ik zelf geen van de ruim zeven en een kwart miljoen auto’s bezit die daaroverheen razen, weet ik dat autorijden zo z’n voordelen heeft. Met twee natgerengende honden in een stampvolle trein stappen is geen pretje. Op kille, tochtige stations staan wachten op een vertraagde trein ook niet. Maar, in mijn ogen, altijd nog beter dan in het donker met pech langs een afgelegen weg staan. Of in de file. Alleen. Treinsmart is gedeelde smart. Zouden filerijders dáárom nog zoveel harder klagen dan ov-reizigers?

Namens de redactie: Daniël de Jongh

Foto's Rob Voss

Oh, wat een file

File

*'k Zit weer in een file
Wel zo'n duizend wielen
Netjes op een rij*

Stilstaan

*Wachten tot we doorgaan
Mag ik even voorgaan
Want ik wil naar huis*

File

*Oh jongens, wat een file
Wel meer dan duizend wielen
Staan hier op een rij*

File

*Oh, wat een file
Vier van die wielen
Die zijn van mij*

(Uit: File, André van Duin, 1976)

Meer blauw van straat

De politie staakt voor meer loon. Terecht, vindt de SP. Maar er is meer. Oom agent is oom agent niet meer, zo lijkt het. "Er is veel geïnvesteerd in veiligheid, maar niet in de mensen die daarvoor moeten zorgen."

Verwende kereltjes?

“Nou weten ze ook wat werken is”, zei de oude mevrouw in het verzorgingshuis toen de politieagent haar dressoir afstofte. Dat gebeurde in het kader van een stakingsactie van de politie in Noord-Brabant, die ervoor had gekozen om tijdens een werkonderbreking een handje te gaan helpen in een verzorgingshuis.

Zo'n weinig complimenteuzen opmerking van de tehuisbewoonster aan het adres van de politie is vandaag de dag bepaald geen witte raaf. Zo noemde KNVB-directeur Henk Kesler eind vorig jaar actievoerende agenten nog ongegeneerd “verwende kereltjes”. En hoe vaak worden politiemensen die een boete uitschrijven niet bestempeld als ‘matennaaiers’ die maar beter boeven kunnen gaan vangen?

“Politiemensen zouden niets liever willen dan boeven vangen”, zegt SP-Kamerlid Ronald van Raak: “Het probleem is alleen dat ze daar helemaal niet meer aan toe komen, omdat politiek Den Haag de politie zoveel bureaucratie en regeltjes heeft opgelegd. Als Tweede Kamerlid loop ik weleens een dagje met politiemensen mee. Laatst stonden er op een politiebureau vijf verhuisdozen vol met papier. Dat bleek het papierwerk te zijn dat hoorde bij de

aanhouding van een groep overlast veroorzakende jongeren. Een medewerker was alleen met het kopiëren van die berg papier al twee dagen bezig geweest.”

Zelfs als oom of tante agent nog niet eens is opgetreden, is er al een hoop papierwerk te doen. Zoals het bijhouden van rittenboek, waarin elke gereden kilometer verantwoord moet worden, en de urenregistratie, waarbij aan het einde van de dag alle werkzaamheden handmatig moeten worden ingevoerd met behulp van codes. Van Raak spreekt van “georganiseerd wantrouwen” als het gaat om deze regeldruk: “Als we onze politieagenten niet meer kunnen vertrouwen, wie dan wel? In feite gaat het om de beroepseer van onze politie en die moet hersteld worden. Regeltjes maken Nederland niet veiliger; mensen wel. De politiek heeft veel geïnvesteerd in veiligheid, maar niet in de mensen die ons land veiliger moeten maken.”

In december nog klaagde politievakbond ACP over de verplichting tot het uitdelen van boetes voor kleine vergrijpen. De meerderheid van de Tweede Kamer eiste namelijk meer inkomsten uit bekeuringen. Volgens ACP-voorzitter Gerrit van de Kamp wordt zo het uitdelen van boetes meer een middel dan een doel. Bovendien zou daardoor ook het onbegrip van burgers jegens de politie zienderogen groeien. “De mensen pikken het niet meer. En dienders zijn

Over ons land en onze wereld

het in veel gevallen met de burgers eens”, aldus Van de Kamp in het Algemeen Dagblad.

Zo ontstaat er een vicieuze cirkel. De politiek legt de agenten enerzijds aan de bureaucratische ketting en zet hen anderzijds in als inkomstenbron. Geen wonder dat begrip en waardering voor de dienders toenemend onder druk komen te staan.

“Straks wil niemand meer bij de politie werken”

Ronald van Raak wil daar wat aan doen. Om te beginnen pleit hij hoger loon voor de agenten. “Een beginnend politieagent verdient zo’n 1.200 euro netto. Een hoofdagent met twintig jaar ervaring heeft maximaal 1.700 euro en kan niet verder doorgroeien. Dat is echt te weinig. Het werk is vaak gevaarlijk en bovendien onregelmatig, je moet dag en nacht klaarstaan. De politie krijgt ook steeds meer op haar bord: van terreurbestrijding tot opvoedingstaken. Bovendien zijn de opleidingen zwaar en veeleisend. De looneisen van de agenten zijn niks te veel gevraagd en dat moet minister Ter Horst maar eens inzien. Want als het blijft zoals het is, haken jongeren af en wil straks niemand meer bij de politie werken. Waar blijf je dan met je ‘Meer blauw op straat?’”

Meer salaris voor de agenten is echter nog maar het begin. De SP'er wil af van het idee dat agenten de straat op worden gestuurd om bonnetjes op te halen. Maar bovenal is het zaak om “de stofkam door al die nutteloze regels en bureaucratie te halen”. Onder het motto ‘Een betere politie voor hetzelfde geld’ legde Van Raak in december al tien praktische voorstellen op tafel om het dagelijks werk van de politie gemakkelijker te maken. Onderdeel daarvan vormden enkele in deze tijd toch vanzelfsprekend klinkende voorstellen zoals ‘bevordering van het gebruik van digitale dossiers’ en ‘samenvoegen van vergelijkbare formulieren’. Maar zelfs daar wilde de minister niet aan... Ondertussen besloten in januari tientallen lokale SP-afdelingen de actievoerende politieagenten een hart onder de riem te steken. SP-fracties in gemeenteraden vroegen omwille van de lokale veiligheid ook andere partijen om de dienders te steunen. In Den Bosch leidde dat ertoe dat de burgemeester de stakende agenten toesprak en beloofde bij de minister te pleiten voor een fatsoenlijk salaris. In onder meer Heerlen, Heuvelrug en Helmond boden SP'ers de agenten een symbolische pot lollies aan, zodat ze niet op het spreekwoordelijke houtje hoefden te bijten. In Oss werden gekscherend dubbele ‘bonnen’ uitgedeeld aan de politie: chocoladebonbons.

Tekst Rob Janssen Foto Chris Keulen/Hollandse Hoogte

De wereld wordt kleiner en kleiner. Kwamen veel van onze ouders vroeger nog niet verder dan de grenzen van hun stad of dorp, tegenwoordig reizen steeds meer mensen intercontinentaal. De technologische ontwikkeling maakt dat er in veel opzichten eigenlijk geen tijd en plaats meer bestaat. Wat nu hier gebeurt, is in no time over de hele wereld bekend. We drijven handel met China, zoals we dat gewoon waren te doen met Duitsland. Kortom: De wereld wordt steeds kleiner. Dat leidt ertoe dat we ons steeds meer verantwoordelijk voelen voor de aarde en zijn bewoners en dat het gevoel van lotsverbondenheid toeneemt. Door de toegenomen contacten weten we ook meer over elkaar en over de wereld als geheel. Dat is vooruitgang. Immers, alleen door middel van kennis kunnen vooroordelen, desinteresse en bekrompenheid met succes worden bestreden. We zijn allemaal wereldburgers. We waren het al, maar nu weten we het ook.

Het proces van ‘kleiner’ worden van de wereld wordt vaak aangeduid met de term globalisering. Eigenlijk een rare term, omdat we het woord ‘globaal’ niet in verband brengen met ‘globe’. Mondialisering zou misschien beter zijn, maar die term wordt vrijwel niet gebruikt. Daarom spreek ik ook maar over globalisering.

Die globalisering is onafwendbaar. Zo goed als we de draaiing van de aarde niet kunnen stoppen, kunnen we ook het gegeven dat we steeds meer over elkaar te weten komen niet opheffen.

De globalisering mag dan een gegeven zijn, dat wil nog niet zeggen dat we ons niet druk zouden kunnen en moeten maken over de voor- en nadelen van bijvoorbeeld de toegenomen wereldwijde handel. Steeds meer bedrijven vertrekken uit Nederland. Dat proces is al heel lang gaande. Begonnen in de jaren zestig met de schoen- en textielindustrie, later de scheepswerven en de fabricage van rollend materieel, recentelijk de sluiting van Unileverbedrijven en zelfs ‘diensten’ die werden uitbesteed aan bedrijven in lagelonenlanden. Ik vind dat we veel te weinig stil staan bij de nadelen van de globalisering. Want die nadelen zijn er. Zij het niet voor iedereen - er zijn mensen die er stinkend rijk van worden - maar wel voor een groeiende groep mensen daar en hier. Onze kritische kanttekeningen bij de Europese integratie gelden in verhevigde mate voor het proces van globalisering. Er is hoegenaamd geen democratisch gelegitimeerde sturing die toeziet op een eerlijke verdeling van de opbrengsten. Worden hier de rijken rijker en de armen armer; wereldwijd is het niet anders. Het is aan de SP om dat aan de kaak te stellen en met oplossingen te komen. Zodat ‘de wereld’ een wenkend perspectief blijft.

Jan Marijnissen

Staat sponsort Shownieuws

Piet Paulusma heeft vorig jaar 12.500 euro gekregen van het ministerie van Justitie. In ruil sprak hij zijn bekende "oant moarn" uit vanaf een Haagse tennisclub waar 'mensen uit verschillende culturen' een balletje slaan. Het is slechts een van de voorbeelden van staatstelevisie die de Volkskrant heeft opgedoken. Geert Mak kreeg vier ton voor de productie van *In Europa*. Paul Rosenmøller mag met 35.000 euro van Buitenlandse Zaken op zak door Afrika reizen. Alles bij elkaar heeft de overheid de afgelopen twee jaar zo'n 10 miljoen euro gestoken in programma's die 'het overheidsbeleid uitdragen'. Zelfs Shownieuws en *Passion for Fashion* vielen in de prijzen en kregen respectievelijk 90.000 en 15.000 euro. SP-Kamerlid Jasper van Dijk: "Als de overheid propaganda wil bedrijven, moet dat volstrekt helder zijn, zoals dat bij Postbus 51 het geval is."

Uitgemolken

Illegale onderverhuur, woekerprijzen, geen contracten en huurders die worden aangewezen als 'hoofdbestuurder' van een pand. Kort samengevat de malafide handelwijze van DirectHousing in Amsterdam. Daarom hebben ROOD en de Landelijke Studenten Vakbond (LSVb) dat bedrijf uitgeroepen tot huisjesmelker van het jaar 2007. ROOD-voorzitter Gijsbert Houtbeckers: "Dit is niet alleen een huisjesmelker, maar ook nog een foute huizenkoppelbaas." De afgelopen maanden zijn 300 klachten geïnventariseerd en daaruit komt DirectHousing als onbetwiste 'winnaar' uit de bus. Jurylid en SP-Kamerlid Renske Leijten: "Ik ga de minister vragen nu

Stop de persen

NU de grootste krant van Nederland

Misschien heeft u hem al gezien: de NU-krant. Deze maand worden er 1.750.000 exemplaren gratis verspreid door onze SP-afdelingen. "We willen een nieuwe stap zetten om de mensen te bereiken", aldus Jan Marijnissen, "Daarom gaan we nu vier keer per jaar de bevolking via onze krant informeren over waar we mee bezig zijn." Ook de SP-website (www.sp.nl) gaat op de schop. Daarop zijn vanaf deze maand meer actuele berichten te vinden. En de Tribune? Die zit lekker in zijn vel, 'gerestyled' en wel.

Afbeelding archief SP

eindelijk eens met plannen te komen om de huisjesmelkers aan te pakken."

Toffe huisbaas

Heel anders dan bij DirectHousing in Amsterdam, gaat het eraan toe in de Nijmeegse panden van Marcel Martens. Hij verhuurt mooie studentenkamers tegen een redelijke prijs, voert zonder morren reparaties uit en

vervangt zelfs de badkamer-tegeltjes als ze niet hip genoeg zijn. Reden voor de JOVD, jongerenafdeling van de VVD, om hem uit te roepen tot huisbaas van het jaar. "Ook wij wilden het probleem van de belabberde studentenhuising aan de kaak stellen", aldus JOVD-woordvoerder Mark Thiessen, "maar dan zonder alleen maar te zeuren." Het is te hopen dat huisjesmelkers Martens als inspirerend voorbeeld gaan zien. Tenminste, voor studentes. Want aan jongens schijnt Martens liever geen kamers te verhuren.

Foto JOVD

Blair aan de telefoon

"But sorry, who are you?" Dat is het verbaasde antwoord van een vriend op de allereerste sms die Midden-Oosten-diplomaat en oud-premier Tony Blair ooit heeft verzonden. Slechts een halfjaar geleden heeft hij zijn eerste mobieltje aangeschaft, beweerde hij tijdens een persconferentie in Frankrijk. De anekdote haalde wereldwijd de kranten, maar is het waar? Eind oktober 2006 schreven Britse media ook al over 'Blairs eerste telefoon', een rood mobieltje van U2-zanger Bono. The Sun schreef destijds dat Blair met de telefoon scriptschrijver Richard Curtis heeft gebeld over zijn film *Love Actually* en de situatie in Darfur.

Verkiezingen, oorlog en vrede

Oorlog in Irak, oorlog in Afghanistan, bijna oorlog in Iran. George W. Bush ziet ook in dat hij niet de geschiedenis in zal gaan als vredesstichter. Dus is zijn voornemen voor 2008 ambitieus: vrede in het Midden-Oosten. Hij heeft er zelfs een bezoekje aan Israël voor over. Daar beloofde hij dat er nog voor het einde van dit jaar – en dus zijn presidentschap – een duurzame vrede wordt getekend tussen Israël en de Palestijnen. Trouwe bondgenoot Tony Blair heeft al laten weten dat hij dat optimisme deelt. Of hij dat per sms deed, is ons niet bekend. Wie Bush op gaat volgen ook niet. De strijd lijkt zich vooral te concentreren op het democratische kamp. De vraag luidt: krijgen de VS de eerste zwarte president of wordt Bill Clinton toch de eerste mannelijke 'first lady'?

Weer succes voor Die Linke

Opnieuw een mijlpaal voor de Duitse socialisten. Tijdens de verkiezingen in de westelijke deelstaten Hessen en Nedersachsen op 27 januari behaalde *Die Linke* 5,1 respectievelijk 7,0 procent van de stemmen. Daarmee is de partij voor het eerst vertegenwoordigd in de parlementen van die deelstaten. Vorig jaar mei deed Die Linke voor het eerst haar intrede in een West-Duitse deelstaat: in Bremen werd toen 8,4 procent gescoord. Lang werd in brede kringen getwijfeld of het de partij, traditioneel sterk in de oostelijke deelstaten, zou lukken om in grote westelijke deelstaten vaste voet aan de grond te krijgen. Dat dit nu gelukt is, geldt voor partijbestuurder Dietmar Bartsch als het definitieve bewijs dat Die Linke in het westen beslist geen eendags-vlieg is.

Spam

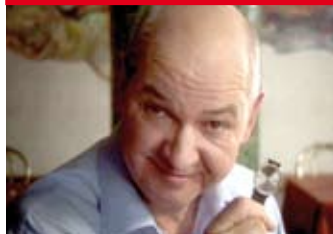

Wint u ook tig keer per week de lotto? Of krijgt u dagelijks noodkreten van weduwen van verongelukte Afrikaanse miljardairs? Iedereen met een e-mailadres zal het gemerkt hebben: 2007 was een recordjaar voor zogenaamde 'spammers'. Volgens 'mail-zuiveraar' CleanPort uit Doetinchem bestaat tegenwoordig 91,5 procent van de mailtjes uit spam, oftewel ongevraagde e-mail. In december lag dit zelfs op

96 procent. Gelukkig wordt het merendeel geblokkeerd door 'spamfilters', zeg maar digitale 'nee-nee-stickers'. Alleen al de filter van Gmail houdt één miljard spamberichten tegen. Per dag. Maar er is ook goed nieuws: voor het verspreiden van computervirussen worden e-mails nauwelijks meer gebruikt.

Foto Flickr.com

NU is de tijd

Zeker geen spam, en ook geen virus is de nieuwste 'viral movie' van de SP waarin Jan Marijnissen de kijker uitnodigt om bij hem aan te schuiven. Het filmpje, te zien op www.nuisdetijd.nl, maakt deel uit van de nieuwe ledenwerf-campagne. Zowel SP, CDA als PvdA hebben vorig jaar leden verloren. De SP wil het relatief geringe verlies omzetten naar substantiële groei en de afstand tot de twee grotere partijen verder verkleinen. De campagne heeft het verlies van 2007 inmiddels al meer dan goedge maakt met ruim 500 nieuwe leden. De film met Jan is al ruim een half miljoen keer bekeken. Jan zelf wordt ondertussen, zo hebben we vernomen, overweldigd door talloze uitnodigingen voor etentjes en koffieafspraken...

Foto Thonik

Ontwikkelingszelfhulp

"Zo iemand hoort niet in de PvdA thuis." Deze woorden van PvdA-kamerlid Hans Spekman slaan op oud-minister Eveline

Herfkens. "Gelukkig is ze niet meer actief voor de partij." Actief voor de Verenigde Naties blijkt ze evenmin, zo onthult VN (niet de organisatie maar het weekblad). Ze zit na een arbeidsconflict al een tijdje thuis op de bank in New York. Binnen de PvdA is "massale irritatie" ontstaan over Herfkens die zich na Ontwikkelings-samenwerking nu vooral met zichzelf bezig lijkt te houden. Zo heeft ze 'geen tijd' voor onbenullige dingen als gedragsregels. Vooral niet als die verbieden om maandelijks 7.000 euro aan belastinggeld te ontvangen voor woonlasten. In hartje New York (want je zal met de metro moeten) eist ze doodleuk drie slaapkamers,

minstens honderd vierkante meter vloeroppervlak en een balkon. "Anders word je zo claustrofobisch", verduidelijkt ze in het NRC.

Vogelaars dode mus

De regering wil 250 miljoen euro per jaar extra uittrekken om van zogenaamde probleemwijken 'prachtige' Vogelaarwijken te maken. Maar, zo blijkt uit een artikel in de Volkskrant, het gaat om 'pepernotengeld' – oftewel een papieren werkelijkheid. De daadwerkelijke investeringen bedragen tussen de 0 en 50 miljoen euro. Bij wethouders blijkt weinig animo om het geld

In memoriam

Frans Moor (1940-2008)

Frans Moor, die bekendstond als 'de laatste echte arbeider' in de PvdA-Tweede Kamerfractie, is op zondag 13 januari overleden. De stoere socialist verliet in 1991 de politiek en de PvdA, uit onvrede met de WAO-voorstellen van Lubbers-III. Vanaf 1998 was hij prominent lid van de SP, maar hij ging niet meer terug in de politiek. Hij hield zich liever bezig met activisme en werd onder meer voorzitter van het comité 'Handen af van de WAO!' en jurylid van de Rooie Reus-prijs. Ook was hij erbij toen het initiatief 'Stop de uitverkoop van de beschaving' werd gestart. Jan Marijnissen herinnert hem als een "toegewijde en strijdbare socialist", die veel voor de SP heeft gedaan.

"Zo lang hij kon heeft hij zijn bijdrage geleverd aan de strijd." Moor is 67 jaar geworden.

Foto Familie Moor

los te peuteren bij plaatselijke corporaties. Dus worden budgetten voor oude projecten administratief omgedoopt tot Vogelaargelden. In een reactie 'waarschuwde' minister Vogelaar dat zij de corporaties zal dwingen 'de afspraken' na te komen. Maar daarin staat: er 'kunnen ook reeds eerder gemaakte investeringsafspraken voor de betreffende wijk ge(her)financierd worden'. Ferme taal, maar loze beloften dus.

Shop till you drop

Er zijn te veel winkels in Nederland. Deze conclusie komt van het Hoofdbedrijfschap Detailhandel (HBD). Het totale winkelloppervlak is in tien jaar tijd met 64 procent toegenomen, terwijl het publiek in die periode slechts 10 procent meer is gaan uitgeven. "Als we zo doorgaan zitten we over vijf of tien jaar met gigantische problemen", stelt Patrick Manning van het HBD in BN/De Stem. Het is opmerkelijk dat juist deze Brabantse krant hier melding van maakt. In die provincie schieten de winkelcentra als paddestoelen uit de lucht. Breda wil 100.000 vierkante meter winkels erbij, Tilburg doet daar met een 'megamall' nog een schepje bovenop. Volgens het HBD weigeren de aanbieders (lees: projectontwikkelaars) te kijken naar de vraag. "Winkelcentra en woonboulevards vormen voor grote investeerders een aantrekkelijke belegging met weinig risico's. Gemeenten kunnen de druk van het grote geld maar moeilijk weerstaan."

Foto Flickr.com

Luizen in de pels

SP-Kamerlid Krista van Velzen en haar PvdA-collega Waalkens hebben samen een initiatiefwet ingediend die ervoor moet zorgen dat de pelsdierhouderij wordt ontmanteld. Uiterlijk 2018 mag er geen nerts meer worden gedood om z'n bont. "Er zijn genoeg alternatieven, het jaarlijks doden van vier miljoen nertsen ten bate van luxe veroorzaakt onnodig dierenleed", aldus Van Velzen. De afbouwperiode van tien jaar is bedoeld om de pelsdierhouders te laten omschakelen naar een ander specialisme.

Chocola duurder

Goed nieuws voor de chocolaverslaafde die dit jaar wil afkicken: de prijzen van chocola en bonbons gaan flink omhoog. Bovendien gaat de kwaliteit even flink omlaag. Zo waarschuwen experts in België en Zwitserland, de landen met de hoogste dichtheid aan chocolatiërs. Als redenen worden opgegeven de toenemende onrust en dus afnemende productie in Ivoorkust en het feit dat in Maleisië veel cacao-boeren zijn overgestapt op palmolie (biobrandstof). Sommige chocolatiërs hebben de prijzen al tot 15 procent omhoog gegooid, waarschijnlijk worden

dat er meer. De cacao-schaarste wordt verder aangewakkerd door de economische groei in China, een land met een miljard potentiële *chocololics*.

Chocola met een geweten

Erger nog dan het verhogen van de prijs en verlagen van de kwaliteit van chocola, is het feit dat de meeste cacao nog altijd onder erbarmelijke omstandigheden wordt geproduceerd. Kinderarbeid, lange dagen, lage lonen; soms is de uitbuiting zelfs zo ernstig dat er gesproken kan worden van slavernij. Gelukkig is er een alternatief: merken die het logo van Fair Trade of Max Havelaar dragen, zijn gegarandeerd slaafvrij. Zoals het merk Tony Chocolonely, opgericht door journalist Teun van de Keuken (bekend van het tv-programma Keuringsdienst van Waarde). Hij ontving daarvoor op 31 januari de prestigieuze internationale prijs *Brands with a Conscience*, de prijs voor de meest gewetensvolle merken.

Foto Flickr.com

Altijd blijven lachen

Enge clowns

Slecht nieuws voor Bassie en Ronald McDonald: kinderen hebben een hekel aan clowns. Uit onderzoek van de Universiteit van Sheffield naar de aankleding van kindziekenhuizen is gebleken dat alle 250 ondervraagde kids tussen 4 en 16 jaar oud een hekel hebben aan clowns of er zelfs bang voor zijn. Onderzoeker Penny Curtis: "Als volwassenen maken we te veel aannames over wat kinderen leuk vinden." Claartje Mens van CliniClowns, een organisatie die chronisch zieke kinderen bezoekt, herkent zich niet in dat beeld. "Onze clowns improviseren, benaderen elk kind individueel. Bij het ene kind wordt bijvoorbeeld wild en groot gespeeld, bij het volgende juist heel rustig en klein. Uit onze eigen onderzoeken onder kinderen, ouders en instellingen blijkt dat het werk van de CliniClowns zeer gewaardeerd wordt."

Foto Flickr.com

Boef op de Wallen

'Plan 1012' heet het schoonmaakplan, genoemd naar de postcode van de bekendste rosse buurt van Nederland. Maar dat opruimen is helemaal niet nodig, vinden de ondernemers aan de Wallen. Dit verbond - bestaand uit een raamexploitant, een coffeeshophouder, een kastelein en een oud-ondernemer in 'Aziatische in- en export'-nodigen in de Volkskrant burgemeester Cohen en

wethouder Asscher uit eens een kijkje te komen nemen. "Incognito en zonder dat de politie de zaak eerst schoonveegt." De woordvoerder van het gezelschap voelt zich "gecriminaliseerd". Zijn naam? Wim Boef. Maar wanneer wethouder Asscher het heeft over 'geboefte' voelt hij zich niet aangesproken. "Alles wat we hier doen is legaal. De meiden staan in de rij voor een kamer, we controleren ze nauwgezet."

Bin Laden in de vredesbeweging

Bin Laden leeft, is getrouwd met een 52-jarige Britse, draagt een leren motorjack en heeft dreadlocks. We hebben het hier niet over Osama, maar over de 26-jarige Omar, een van de 19 kinderen van de megaterrorist. Hij lijkt fysiek sprekend op z'n vader, maar qua idealen valt de appel wel ver van de boom. Deze Bin Laden wil namelijk vrede stichten en bruggen bouwen tussen moslims en niet-moslims, vertelt hij in een interview met persbureau AP. Hij heeft zijn vader eind jaren negentig voor het laatst gezien in Afghanistan. "E-mail heeft ie niet", aldus Omar. Hij gelooft dat een wapenstilstand tussen Al Qaida en het Westen mogelijk is. Om zijn vredesidealen kracht bij te zetten gaat Omar met zijn vrouw bijna vijfduizend kilometer afleggen door de woestijn van Noord-Afrika, te paard. De Parijs-Dakar rally is daar afgezegd vanwege dreigingen van Al Qaida. Omar: "Ik denk niet dat ze mij tegenhouden."

Foto Flickr.com

Waar komen jullie toch vandaan?

Gefelicismurft

Alhoewel ze nog steeds door een waterkraan kunnen, vieren de smurfen dit jaar alweer hun vijftigste verjaardag. Een halve eeuw geleden zijn de blauwe wezens ontsproten aan het brein van de Belgische tekenaar Pierre Culiford en nog steeds zijn de Smurfen een grote hit. Van een nieuw album gaan gemiddeld 200.000 exemplaren over de toonbank. In totaal zijn er 25 miljoen stripboeken verkocht. De tv-serie heeft in Amerika al een Emmy in de wacht gesmurft. Dit jaar zal in 20 Europese steden Smurfendag gevierd worden. Wanneer de verjaardag precies plaatsvindt moet nog bepaald worden. Verder staat er een Smurfenbioscoopfilm (in 3D) gepland, maar dat ligt waarschijnlijk nog 'ver, ja heel ver' in de toekomst.

Foto Flickr.com

Kleine criminaliteit

In Zweden verdwijnen steeds vaker waardevolle spullen uit het bagageruim van reisbussen. De daders: mensen met dwerggroei, die zich door criminele bendes laten verstoppen in een grote tas. De tas gaat het bagageruim in, de dief glipt eruit, doorzoekt de andere tassen en verdwijnt met buit en al weer in de tas. Om de bendes de wind uit de zeilen te nemen, krijgen busreizigers in Zweden het advies om geen dure bezittingen in hun tassen achter te laten. Ook zullen er camera's in het ruim van een aantal bussen worden geplaatst.

Magere catwalk

Nadat in een half jaar tijd twee succesvolle fotomodellen overleden aan de gevolgen van anorexia, was de modewereld in rep en roer. Zijn de grote

modehuizen medeverantwoordelijk als hun modellen zich uithongeren, omdat ze bij voorkeur graatmagere jonge meisjes in dienst nemen? Zeker niet, vond onder anderen Giorgio Armani. "Ik neem alleen gezonde meisjes aan", aldus de topontwerper in 2006. De modeshow waarmee hij in januari zijn collectie 2008/2009 presenteerde, geeft echter een heel ander beeld. Extreem magere modellen liepen er op de catwalk. Website geenstijl.nl plaatste er foto's van en voorzag ze van passend commentaar: "Enig, die puntsleutelbenen in getailleerde Pro-Ana creaties."

Auto voor 1.720 euro?

Hij wordt nu al de *People's Car* genoemd: de Nano van de Indiase fabrikant Tata. Het personenwagentje is volledig gestript van alle luxe en rijdt met een CVT-versnellingsbak zoals die ooit is gebruikt in de oude Dafjes. Geen airbags, airco, radio of stuurbevestiging. Maar wat wil je voor pakweg 100.000 roepies (pakweg 1.720 euro)? Tata wil jaarlijks een miljoen van deze voertuigen gaan verkopen. Alhoewel de Tata Nano met 1 op 23 redelijk zuinig rijdt, voorzien critici grote problemen met vervuiling en files. Volgens autoblog.nl ligt de gemiddelde snelheid die door auto's in Delhi bereikt wordt momenteel op 15 kilometer per uur. Met 33pk onder de kap schiet je dan met de Nano niets tekort. Overigens zijn er nog geen plannen om de auto naar Europa te exporteren.

Foto Flickr.com

Emile Roemer

“Zodra het over mobiliteit gaat, stopt Nederland met nadenken”

Mobiliteit in Nederland betekent vaak stilstand. Letterlijk, als je naar de snelwegen kijkt. Figuurlijk, als je een blik werpt op de ontwikkeling van het openbaar vervoer. SP-Kamerlid Emile Roemer (45) wil dat filerijden “een eigen keuze” wordt.

Je was raadslid in Boxmeer, vervolgens wethouder en sinds november 2006 Tweede Kamerlid. Perfecte SP-carrière?

“Ach, carrière vind ik zo'n lelijk woord. Ik heb gewoon van mijn hobby mijn werk kunnen maken en daar ben ik heel blij mee. Ik zit lekker in mijn vel bij de SP. Ik heb ook altijd gezegd: de partij zet me maar neer waar ik nodig ben. Maar of je nou raadslid bent, Kamerlid of helemaal geen volksvertegenwoordiger: het actiewerk blijft in mijn ogen toch het mooiste. In al mijn functies bleef ik de straat op gaan. Het contact met de mensen is denk ik ook de sleutel van het succes van de SP.”

Geef eens een voorbeeld uit jouw dagelijkse praktijk.

“Ik leg nogal wat officiële werkbezoeken af en als woordvoerder Verkeer en Waterstaat krijg ik onder meer te maken met een sterke lobby van de openbaar vervoerbedrijven. Dan krijg je prachtige bobo-verhalen te horen en via de formele kanalen word je bestookt met informatie over hoe fantastisch alles draait. Omdat ik vind dat je het van beide kanten moet horen, ga ik vervolgens met machinisten, conducteurs, chauffeurs en reizigers praten. Bijvoorbeeld over sociale veiligheid in het openbaar vervoer en op het spoor. Nou, dan krijg je wel andere verhalen te horen.

Juist die informatie is voor een Kamerlid, maar ook voor een raadslid of wethouder van cruciaal belang. Weten hoe het er in de praktijk uit ziet.”

Je hebt als Kamerlid een groot knelpunt in je portefeuille: mobiliteit. Wat heb je in ruim een jaar kunnen bereiken op dat terrein?

“Eén van de eerste ideeën die ik als Kamerlid lanceerde, ging over de zogenaamde snelwegbus. Een bus die over de snelweg rijdt en stopt bij bedrijven-terreinen, zodat mensen de bus écht als een alternatief voor de auto hebben. Dat idee stamt van SP-wethouder Yorick Haan in Schiedam, hij presenteerde het als alternatief voor de aanleg van de A4-Noord. Ik bracht het in de Kamer, die het vervolgens omarmde. En daar was ik heel erg blij mee. Want een van de grootste flaters van Nederland is dat bedrijventerreinen aangelegd worden bij snelwegen waar nooit een bus of een trein komt.”

Dat zijn zichtlocaties, Emile...

“Onzinlocaties zul je bedoelen! Horizonvervuilende locaties, waar echt heel slecht over nagedacht is. Eerst bouwen en dan pas kijken hoe je er moet komen. Eén van de oplossingen is, om daar nu de bus naartoe te laten rijden. Er komt dus een proef met bushaltes aan de snelweg.

Hartstikke goed. Een ander succes is de Interliner-bus. Een aantal jaar geleden werd die als de grootste vernieuwing van het openbaar vervoer gebracht. Totdat men het openbaar vervoer ging privatiseren en Nederland in stukjes geknipt werd. Maar het voordeel van die Interliner was nou juist dat hij half Nederland doorrijdt. Om die bus te laten rijden, moet je dus bij verschillende vervoerders gaan aankloppen. Zodoende zakte toen het hele zaakje als een pudding in elkaar. Ik heb ervoor gepleit om een systeem voor een landelijk netwerk voor de Interliner te ontwikkelen en kreeg een meerderheid achter het voorstel. Het zijn twee voorbeelden uit een lijst van successen die al aardig lang begint te worden.”

Hoe groot acht je de kans dat de mensen straks daadwerkelijk de auto laten staan en voor het openbaar vervoer kiezen?

“We zijn geen partij van autopesters. Wij zeggen: als je in de auto zit, moet je ook door kunnen rijden. Maar goed, er zijn verschillende categorieën automobilisten. Je hebt de fervente autorijders die, om wat voor reden dan ook, zeggen: ‘Ik wil gewoon met de auto’. Dat moet geen probleem zijn. Verder hou je altijd mensen die voor hun werk auto moeten rijden. Ik bedoel: een schilder stapt niet met z'n hele handel in de trein. Vertegenwoordigers ook niet. Maar je hebt daarnaast heel veel mensen die dagelijks in de file staan en zeggen: als ik een goed alternatief heb, dan kies ik daarvoor. Maar dan willen ze wel een alternatief hebben dat betrouwbaar, comfortabel en goedkoop is. En dáár zit nu juist het probleem! Dus er is nog heel wat te doen om deze mensen voor het openbaar vervoer te winnen.”

“Investeren in meer wegen heeft niet minder files opgeleverd”

Hoe dan?

“In een tijd waarin iedereen steeds mobieler wil zijn, moet je zorgen dat het openbaar vervoer eens echt vernieuwd wordt. De afgelopen dertig jaar is het stil blijven staan, het is verouderd, verslechterd en bovendien is er al die jaren fors op bezuinigd. Op het materieel, op alles. Gewoon op het hele systeem. Een grote, gele bus die door het landelijk gebied rijdt en enkel lucht vervoert is echt niet meer van deze tijd. Laatst was ik in Culemborg bij een vernieuwingsproject. Daar hadden ze een kleinere bus, voor tien tot twaalf personen. Ideaal voor buiten de spits. In de spits hangen ze er een aanhanger aan, met dezelfde voorzieningen als de bus zelf en een intercom naar de chauffeur. De combinatie rijdt ’s morgens tussen zeven en negen en daarna wordt de aanhanger afgekoppeld en rijdt de bus solo. Dan denk ik: kijk, daar is nou over nagedacht. Maar het lijkt wel of men in Nederland stopt met nadenken als het over openbaar vervoer en mobiliteit gaat. Nog zoiets: stations liggen bijna altijd in het centrum van de stad. Da’s leuk als je gaat winkelen. Maar als je naar je werk moet, moet je tegenwoordig zelden in het centrum van de stad zijn. Dus moet je je afvragen: waar is het nou slim om ook stations te hebben? Dat bedoel ik nou: de maatschappij verandert voortdurend, maar het openbaar vervoer is qua ontwikkeling stil blijven staan.”

Waarom eigenlijk?

“Omdat Nederland de afgelopen twintig jaar lang onder het juk van de asfalt- en autolobby heeft gestaan en eigenlijk nog steeds staat. Het openbaar vervoer is weggezet als een kostenpost, onrendabel, niet ideaal. Hoe wou jij mensen gaan verleiden om daar in te stappen? Neem nou de Nota Mobiliteit, die nog helemaal niet zo lang geleden werd gepresenteerd. Dat moest het ei van Columbus voorstellen op het gebied van mobiliteit in Nederland. 21,5 miljard euro wordt er uitgetrokken voor de aanleg van nieuwe wegen. En hoeveel gaat er naar het spoor? Nul, niks, nada! Behalve dan wat geld voor onderhoud; dat was het enige. Ja, dan sla je de plank dus volledig mis en dwing je iedereen om voor van alles en nog wat de auto te pakken.”

Dus jij bent de grote ‘anti-asfalt-ridder’ van de SP?

“Nee, want ik zeg niet dat er op dat vlak niks moet gebeuren. Er zijn grote verkeersknelpunten waar je gewoon iets aan moet doen. De brug bij Ewijk aan de A50 is bijvoorbeeld zo’n knelpunt, daar moet de regio eens goed naar kijken. Of in Maastricht, waar de A2 dwars door de stad heen gaat. Leeuwarden is ook zo’n punt. Maar in de regel luidt al jaren het devies: overal waar het druk is moet je nieuwe wegen aanleggen of de bestaande wegen verdubbelen. Rond Amsterdam liggen al bijna drie ringen. De minister wil alle wegen naar Amsterdam verbreden, maar tegelijkertijd doet die stad z’n best om al die auto’s te weren. Ondertussen klagen de inwoners steen en been. Vanwege de files én vanwege het feit dat je in bepaalde stadsdelen geen raam meer open kunt zetten. We zitten zo echt op een dood spoor. En ik durf nu al te zeggen: op het moment dat je op een bepaalde plek een snelweg gaat verbreden, heb je binnen de kortste keren enkele kilometers verderop het volgende probleem. Want je denkt: yes, ik pak de auto, want nu kan ik doorrijden! En na een paar minuten sta je in een nieuwe flessenhals. Ieder kind weet dat bredere wegen meer verkeer aantrekken. Wat je moet doen, is zorgen dat mensen een alternatief hebben. Als er een écht alternatief is, wordt in de file staan een eigen keuze. Tenminste, als het dan nog nodig is.”

Thuis werken kan de filedruk toch ook verminderen?

“Ook dat hoort bij mijn alternatief. Want inderdaad: we vinden het allemaal heel normaal om ’s morgens om negen uur op het werk te zitten en om vijf uur naar huis te gaan. Voor sommige banen is dat onvermijdelijk, maar voor een heleboel andere banen is dat helemaal niet meer nodig. Ik sprak laatst met iemand die pleit voor Rijksinloopcentra met ARBO-werkplekken voor het ambtelijk apparaat in Den Haag. Dan praat je over 200.000 mensen. Een groot deel van die mensen zit tachtig procent van hun werktijd achter de computer. Leg mij nou eens uit, waarom dat per se in Den Haag moet. Wanneer je op diverse plekken in ons land zo’n inloopcentrum hebt, hoeven de mensen die elders wonen niet dagelijks naar Den Haag. Ik werk zelf trouwens ook vaak thuis. Ik log in op mijn werk en ik ben bereikbaar. Dus een werknemer zou

kunnen zeggen: ik ga twee of drie keer per week naar kantoor, bijvoorbeeld voor overlegmomenten, en daarbij vermijd ik de files.”

En de plannen van minister Eurlings voor de kilometerheffing?

“Ik ben er een voorstander van dat mensen die meer rijden meer betalen. Net zoals met elektriciteit: als je thuis meer stroom verbruikt, betaal je ook meer. Verbruik je minder, dan krijg je geld terug. Daar is helemaal niks mis mee en dat zou gemakkelijk te realiseren zijn. Maar waar vreselijk veel mis mee is, is dat men voor de voorgestelde kilometerheffing in zee gaat met een systeem dat jaarlijks honderden miljoenen kost aan exploitatie. Daar komt nog eens het onzalige idee bij dat rijden in de Randstad en in de spits duurder gemaakt wordt, omdat het daar nu eenmaal druk is. Zo wordt het een elitespits, waarin alleen mensen rijden die het kunnen betalen óf het van de baas betaald krijgen. Dat is ontzettend oneerlijk en onredelijk. Ik zal er alles aan doen om deze kilometerheffing om zeep te helpen voordat het eerste kastje geplaatst is. Wat je wél moet doen, is de lasten verplaatsen: van aanschaf en bezit naar gebruik van de auto. Zo’n heffing kan berekend worden in de benzineprijs. Dat moet dan wel in samenwerking met onze buurlanden gebeuren, anders zullen veel mensen in Duitsland of België gaan tanken. Minister Eurlings zegt: ‘Dat krijg ik Europees nog niet voor elkaar.’ Dan zeg ik: ‘Goed, doe het dan tijdelijk via de kilometerteller in de auto. Net als met de gasmeter thuis. Heb je minder of zuiniger gereden, dan krijg je geld terug. Rij je meer, dan moet je bijbetalen. Heel simpel.’”

Maar de benzineprijs is al zo hoog. Als er ook nog een heffing bovenop komt, zullen veel mensen zeggen: “Zie je wel; linkse politici maken alles duurder...”

“Nee, want we hebben berekend dat als je in dat geval bijvoorbeeld de motorrijtuigenbelasting zou afschaffen, iedereen die minder dan 18.000 kilometer per jaar rijdt goedkoper uit is. En dán wordt het interessant om alternatieve vervoerssystemen te bedenken.

“Ik zal alles doen om déze kilometerheffing om zeep te helpen”

Dán wordt het interessant om met de baas te gaan kijken of je misschien wat meer thuis kan werken. Velen zullen dan uiteindelijk zeggen: ‘Ik heb vaker de fiets gepakt, dus ik ben goedkoper uit deze maand.’”

Vertel je dit verhaal ook aan ouders die hun kinderen met de auto naar school brengen, terwijl die school tweehonderd meter verderop ligt?

“Nou, in mijn tijd als wethouder heb ik veel gesprekken gehad met schoolbesturen over de verkeersveiligheid rondom scholen. Daarbij heb ik inderdaad regelmatig ook de verantwoordelijkheid bij de ouders gelegd. Zo van: ‘Help alsjeblieft meedenken. Moét iedereen met de auto komen?’ Als het niet anders kan, het zij zo. Maar soms is het pure gemakzucht. Bewustwording, dáár gaat het om. Ik ging ook vaak de wijken in, als er klachten waren over te hard rijden. Vonden de mensen dat er drempels moesten komen. Dus ging ik met die mensen in gesprek. Dan zei ik: ‘Nou, als er hier te hard wordt gereden, wil ik wel eens een weekje een kenteken-

registratie laten doen. Eens kijken wie er dan allemaal te hard rijdt.’”

En toen?

“Ja, toen viel er een stilte in de zaal, want negentig procent van degenen die te hard reden in die wijk waren de bewoners zelf. Ik zei: ‘Dus u vraagt vanwege uw eigen gedrag om daar een drempel neer te leggen?’ Je moet heel veel doen aan bewustwording van de mensen met betrekking tot hun rijgedrag. En daar kán je als overheid ook veel aan doen; met name in de gemeenten en de provincies. Je hebt tal van projecten die ook echt werken. Provincies en gemeenten betalen die projecten met geld dat ze uit Den Haag krijgen. Maar wat doet dit kabinet? Bezuinigen op die gelden! Dus daar gaan we weer.”

Nou, je hebt nog een kleine drie jaar om het tij te keren. Gaat dat lukken, denk je?

“Het tij écht keren doen we als we zelf in de regering zitten. Want dan heb je het stuur zelf in handen. Tot die tijd blijf ik de Kamer bestoken met onze ideeën. En ik zei al: we bereiken steeds meer in de Kamer. Bovendien zie je dat bij anderen ook steeds

meer de ogen opengaan. Ook zij beginnen in te zien dat twintig, dertig jaar investeren in meer wegen geen vermindering van de files heeft opgeleverd. De tijd is dus rijp voor iets anders.”

Heb jij zelf een auto?

“Ja. Omdat ik ’m af en toe tóch nodig heb. Ik woon in een klein dorp (Sambeek, gemeente Boxmeer -red.) en zal toch mijn boodschappen moeten halen en met werkbezoeken kan ik met het openbaar vervoer soms ergens moeilijk komen. Met een karretje achter de fiets naar de supermarkt in Boxmeer is niet echt mijn oplossing. Alhoewel mijn vrouw en ik al veel op de fiets doen. Maar als ik naar Den Haag moet, pak ik wel altijd de trein. Nogmaals: waar het om gaat, is bewustwording over het gebruik van de auto. Dat kan je als overheid stimuleren door de mensen een fatsoenlijk alternatief te bieden. Dat alternatief hebben wij en daar moet echt eens bewust voor gekozen worden.”

Tekst Rob Janssen

Foto's Suzanne van de Kerk

Prakash Karat machtigste politicus van het jaar

Rode idealen in veelkleurig India

Indiase multinationals kopen Europese bedrijven op, de economie groeit als kool, maar veel Indiërs voelen vooral de negatieve gevolgen van de globalisering. SP-Kamerlid Ronald van Raak sprak met Prakash Karat, die het tij wil keren: "Niet met antikapitalisme, maar met democratisering."

Maandagochtend, 7 januari. Ik ontmoet hem in het partijgebouw aan de Bhai vir Singh Marg, in het centrum van New Delhi. Het grote en sobere gebouw staat in schril contrast met de drukke en kleurrijke markt ertegenover. In een klein en sober kantoor druk ik een bescheiden en goedlachse man de hand: Prakash Karat. Met zijn goedmoedige voorkomen moet hij wel een bijzondere verschijning zijn in de harde en polemische Indiase politiek. Ik heb nieuws voor hem. Want zojuist heb ik op de Indiase nieuwszender CNN/IBN gehoord, dat mijn gastheer is genomineerd als politicus van het jaar. Karat blijkt het zelf nog niet te weten. Zijn nominatie is opmerkelijk, want Prakash Karat is algemeen secretaris van de communistische partij CPI(M) in India. Anderzijds noemde de rechtse krant *The Hindustan Times* hem 'de machtigste politicus van het

jaar'. Karat wordt persoonlijk verantwoordelijk gehouden voor het feit dat kernmacht India voorlopig afziet van een nucleaire overeenkomst met de Verenigde Staten, die volgens de linkse politicus een einde zou maken aan de onafhankelijke buitenlandse politiek die het land sinds de onafhankelijkheid in 1947 heeft gevoerd. India zou medeverantwoordelijk worden voor de oorlogen in Irak en Afghanistan en de Israëlische politiek in de Palestijnse gebieden. Als onderdeel van genoemde overeenkomst werd ook geëist dat kwetsbare sectoren van de Indiase economie zouden worden opengesteld voor Amerikaanse bedrijven, waardoor vooral kleine boeren zouden worden uitgeleverd aan concurrentie met multinationale ondernemingen. Ook dat gaat voorlopig dus niet door.

Hij toont zich verrast over zijn nominatie. Karat: "Ik denk dat ik het te danken heb

aan het feit, dat de strijd over de nucleaire overeenkomst met de Verenigde Staten in de media werd verengd tot een tweestrijd tussen mij en premier Manmohan Singh."

Nucleaire overeenkomst VS afgeblazen

Dat Karat die strijd won, heeft te maken met de bijzondere positie die zijn partij op dit moment inneemt. India heeft twee grote landelijke partijen: het sociaal-democratische Congress en de Hindoe-fundamentalistische BJP. Na zes jaar BJP-regering, die de etnische en religieuze spanningen tussen de Hindu-meerderheid en de minderheden van moslims en christenen deed toenemen, besloten de seculiere partijen in aanloop naar de verkiezingen van 2004 tot meer samenwerking. Daarna vormde Congress samen met enkele regionale partijen een regering, die de gedoogsteun kreeg van de communis-

Activisme kenmerkt de partij

ten. Daarmee dreigde wel het gevaar dat de partij geen directe invloed zou hebben op het beleid, maar door de kiezers toch medeverantwoordelijk zou worden gehouden. Karat: “In de praktijk valt dat wel mee. De media tonen veel interesse in de partij en onze voorstellen worden serieus genomen.”

De kritiek van zijn partij blijft niet zonder gevolgen, zoals het uitblijven van de nucleaire overeenkomst laat zien. Sinds 2004 is bovendien de privatisering van overheidsbedrijven en publieke diensten gestopt en zijn wetten aangenomen om de economische positie te beschermen van tribale minderheden, nomaden en kleine boeren. Die vormen, ondanks de snelle industrialisering, nog steeds de meerderheid van de ruim 1 miljard Indiërs. De partij blijft daarnaast haar rol spelen in de

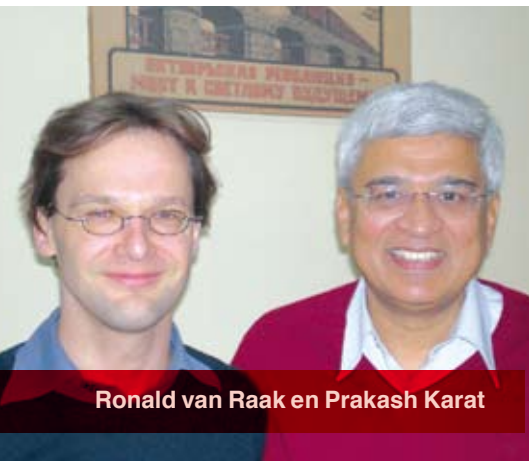
oppositie, bijvoorbeeld door aandacht te vragen voor de problemen van de plattelandsbevolking. Die problemen zijn aanzienlijk. Door de gevolgen van de globalisering zijn in India de kosten van eerste levensbehoeften gestegen en is de werkgelegenheid afgenomen. Naar schatting 800 miljoen Indiërs leven op of onder de grens van absolute armoede. Steeds meer kleine boeren raken in de schulden en verliezen hun land. Elk jaar plegen duizenden boeren zelfmoord.

Dertig jaar bestuurservaring

Wie het parlement in New Delhi bezoekt, ziet hoe opmerkelijk de Indiase democratie is. Het is niet alleen de democratie met veruit de meeste inwoners ter wereld, het land heeft ook een buitengewoon diverse bevolking. Het herbergt wereldsteden als Delhi, Bombay en Calcutta, met elk

ongeveer evenveel inwoners als Nederland. Daarnaast zijn er de tribale stammen. Naast Hindu's, moslims en Sikhs kent het land vele religieuze minderheden. Behalve Hindi en Engels worden er honderden andere talen gesproken. De veelkleurigheid weerspiegelt zich in de Indiase politiek, die deels is georganiseerd langs etnische en religieuze lijnen. In India is ruimte voor veel politieke kleuren. India is ook de democratie met de meest succesvolle communistische partij ter wereld. De CPI(M) heeft al dertig jaar bestuurservaring, in de oostelijke deelstaat West-Bengalen (80 miljoen inwoners, vergelijkbaar met Duitsland), de zuidelijke deelstaat Kerala (32 miljoen inwoners, vergelijkbaar met de Benelux) en in het noordoostelijke Tripura (3,2 miljoen inwoners).

Karat toont een bescheiden trots als hij vertelt over het electorale succes in deze

Ronald van Raak en Prakash Karat

deelstaten. “In West-Bengalen (met als hoofdstad Calcutta –red.) zijn we al dertig jaar onafgebroken aan de macht. Tijdens de laatste verkiezingen, in mei 2006, behaalden we meer dan de helft van de stemmen. Ook in het traditioneel al linkse Kerala wonnen we fors. Voor de komende verkiezingen verwacht ik in het groten-deels tribale Tripura een groei van tweederde naar drierde van de stemmen.” Maar Karat heeft ook een waarschuwing: “Regeren leidt tot hoge verwachtingen, terwijl de mogelijkheden van de deelstaten vaak beperkt zijn. Een belangrijk succes vormden niettemin de landhervormingen, waarbij land ter beschikking werd gesteld aan landloze boeren.” Toch heeft juist de grondpolitiek de regering in West-Bengalen vorig jaar in de problemen gebracht. In Nandigram kwamen boeren in opstand die werden uitgekocht voor de vestiging van een petrochemisch bedrijf uit Indonesië. Het leidde tot rellen en geweld, waarbij doden en gewonden vielen. Kritiek van andere linkse partijen bleef niet uit, onder meer van de kleinere maoïstische partij.

Bedrijven staan in de rij

Volgens Karat staat West-Bengalen op een kruispunt: “Na jarenlang investeren in het platteland is hier het plafond voor verdere groei bereikt. Als we willen zorgen voor meer werkgelegenheid voor onze mensen, dan moeten we meer investeren in industriële ontwikkeling.” Het beleid van de CPI(M) heeft geleid tot een relatief goed opgeleide bevolking en een goede infrastructuur. Zeker in vergelijking met de verarmde naburige Indiase deelstaat Bihar, of met het arme buurland Bangladesh. Internationale bedrijven staan in de

rij om te investeren in West-Bengalen. Buitenlandse investeerders zijn nodig, omdat er weinig geld komt van de nationale overheid. De partij heeft zelfs ingestemd met projectfondsen van de Wereldbank, voor investeringen in onderwijs en gezondheidszorg. Karat: “Let wel, onze bestuurders willen buitenlandse investeerders alleen toelaten als de bevolking ervan kan profiteren.” Voorkomen moet worden dat multinationals bestaande bedrijven opkopen of dat internationale instellingen het beleid gaan bepalen, vindt Karat.

Als ik Indiërs op straat aanspreek over de politiek, dan steken ze hun mening niet onder stoelen of banken: politici zijn onbetrouwbaar en corrupt. Het heeft niet lang geduurd voordat ik erachter was waarom zoveel Indiërs dat denken. Politici hebben in India veel privileges, zoals een huis met bedienden. De partijfinanciering is uiterst ondoorzichtig. Partijen worden niet, zoals in Nederland, gesubsidieerd door de overheid. Politici zijn volledig afhankelijk van sponsors. Het districtenstelsel, waarbij elke politicus een meerderheid moet halen in een deel van het land, werkt bovendien cliëntelisme in de hand: bestuurders doen in verkiezingstijd allerlei financiële beloften aan de eigen achterban. In deze omgeving van commerciële belangen en etnische politiek is corruptie eerder regel dan uitzondering. De CPI(M) is volgens Prakash Karat zo'n uitzondering. “Ook politieke tegenstanders erkennen dat bestuurders van de CPI(M) veel minder gevoelig zijn voor corruptie. We treden dan ook hard op tegen leden die zich wél laten verleiden. Zeker in de dorpen weten leden snel wanneer de integriteit van vertegenwoordigers in het spel is. Bovendien zijn wij de enige partij die niet afhankelijk is van sponsors.” Net

als de SP in Nederland kent de partij een afdrachtregeling. Het meeste geld wordt echter opgehaald door collectes onder de bijna 1 miljoen leden, die het meestal ook zélf niet al te breed hebben.

Activisme en praktische oplossingen

Activisme kenmerkt de CPI(M). Vooral in Kerala en West-Bengalen worden regelmatig solidariteitscollectes gehouden, onlangs nog voor de Palestijnen. De partij organiseert massastakingen en brengt bij demonstraties honderdduizenden mensen op de been. Opvallend zijn ook de campagnes waarbij leden de buurt in trekken en mensen opzoeken die veelal analfabeet zijn en geen stem hebben in de politiek. De CPI(M) is een bestuurderspartij, die het zich niet kan veroorloven om te verzanden in theoretische discussies over de juiste weg van het socialisme, zoals in Europa vaak gebeurt. Deze bestuurders moeten zoeken naar praktische oplossingen voor de alledaagse problemen van mensen. Karat: “Socialisten die willen besturen moeten vooral leren luisteren. Wij zijn niet bezig met antikapitalisme, maar met democratisering.”

Tekst Ronald van Raak
Foto's Hartmut Schwartzbach/HH en
Preeti van Raak-Lakwijk

Prakash Karat (58) is sinds 2005 algemeen secretaris van de Communistische Partij van India (Marxistisch). Hij werd in 1970 lid van de partij en was in 1974 de eerste voorzitter van de Indiase studenten-vakbond. Karat is een veelgevraagde deelnemer aan politieke debatten in India en schreef een aantal boeken, waaronder *A world to win* (1999) een essaybundel over de actualiteit van het Communistisch Manifest. De CPI(M) is opgericht in 1964. Sinds 1967 vormt de partij de regering in West-Bengalen. Daarnaast regeert de partij op dit moment in Kerala en Tripura. De partij heeft 43 van de 545 zetels in het nationale parlement.

UITGELICHT

Tien procent van de pokerspelers komt in de problemen, stelde onlangs verslavingsinstelling Tactus. Samen met de Universiteit Twente onderzocht Tactus het verband tussen poker en gokverslaving. Naar schatting telt ons land zo'n 100.000 mensen die regelmatig poken. Met name het spelen op internet is binnen korte tijd erg populair geworden, vooral onder jongeren. Saillant detail: officieel mag er alleen gepokerd worden in het Holland Casino.

Foto: Hollandse Hoogte

Verslavend

Een dagje met Miep Alles

Wethouder Hilde van der Molen

Na acht jaar in de oppositie is Hilde van der Molen nu wethouder in Haarlem. "Ik voel me soms een beslismachine."

Kom maar op donderdag", zei ze. "Dan staan er een paar leuke zaken op het programma, zoals de opening van een moedercentrum en een gesprek met Vluchtelingenwerk." Het had ook iets met daklozen kunnen zijn, of met mensen in de bijstand, of een overleg met wooncorporaties, begrijp ik later. Want wethouder

Hilde van der Molen (56) 'doet' Sociale Zaken en dat is een heel brede portefeuille. Een portefeuille die haar op het lijf is geschreven, mensenmens als ze is. "Ik houd van mensen en ik houd van Haarlem", zegt ze. "Doe je dat niet, dan kun je niet goed politiek bedrijven. Je doet het voor de mensen, daar draait het om." Voor de mensen in haar eigen stadje, waar ze

bijna haar hele leven heeft doorgebracht. "Ik ben een echte 'mug', zoals wij hier zeggen. Ja, rare term. Het slaat denk ik op het soms wat stekelige karakter van de Haarlemmer. Maar ik vind het leuk volk, met een hoog beschavingsgehalte, daar houd ik van. Niet dat het snobs zijn, maar ze hebben iets rustigs. Daarom komen al die Amsterdammers ook hierheen", zegt ze lachend.

We zitten in haar hoekkamer op het Haarlemse stadhuis, met riant uitzicht op de Grote Markt. Met onze ellebogen op de vensterbank kijken we naar de bedrijvig-

heid op het plein. “Ik denk nog vaak: wat een voorrecht dat ik hier mag zitten”, zegt ze vergenoegd. “Sinds 27 april 2006, dat weet ik precies. Toen begon er een ander leven. Niets wist ik van wethouder zijn. De eerste weken doolde ik hier maar wat rond. Ik moest van alles verstand hebben en overal besluiten over nemen. Dat had ik niet verwacht. Ik voelde me een beslis-machine, dat heb ik nu soms nog. Ook de enorme stapels leeswerk had ik onderschat. Wat weer meeviel was de omgang met ambtenaren. Ik had gedacht dat het veel lastiger zou zijn. Maar ja, ook ambtenaren zijn gewoon mensen. Uiteindelijk is politiek immers vooral mensenwerk.”

Van de oppositiebankjes naar de bestuurstafel

We stappen in een dienstauto, op weg naar moedercentrum Noor, dat vanmiddag feestelijk wordt heropend. “We zijn een beetje te vroeg”, zegt Hilde. “Dat doe ik expres. Ik vind het leuk om onverwachts binnen te stappen, dat heeft iets ongewoons. En dan kan ik ook nog even een sigaretje roken”, voegt ze eraan toe. “Tweeënhalve dag met een pakje

Van Nelle”, beantwoordt ze mijn opmerking dat ze stevig doorrookt. En dus staan we buiten in de wind, waar Hilde een paar trekken neemt voordat we naar binnen gaan. Daar is ze al snel het middelpunt van een groep vrouwen, die haar allemaal kennen. Als een vis in het water voelt ze zich hier. Al jarenlang houdt ze zich bezig met de moedercentra. Hier krijgen vrouwen de kans zich te ontworstelen aan hun vaak geïsoleerde levens. Het gaat veelal om allochtone vrouwen, vluchtelingen, maar ook autochtone vrouwen vinden er een plek. Met een korte toespraak van Hilde en de onthulling van het naambord wordt Noor ingewijd. “Als bestuurder moet ik mijn woorden als raadslid waarmaken. Ik ben blij dat dit pareltje er is gekomen”, besluit ze.

Ze zal het vaker noemen, het grote verschil tussen wethouder en dus bestuurder zijn en het deel uitmaken van de gemeenteraad. “Acht jaar ben ik raadslid geweest, waarvan de eerste drie als enige SP’er. Je realiseert je niet wat er achter de coulissen van het college allemaal gebeurt. Je hebt simpelweg veel minder informatie. Bovendien hoeft je niet te besturen. Dat vind ik weleens jammer van de SP, dat de

partij landelijk nog steeds in de oppositie zit – en daardoor geen programmapunten kan doorzetten. Je kunt ook niet terugvalen op landelijke bestuurlijke expertise, omdat de SP nooit deel heeft uitgemaakt van het kabinet. Al heb ik weleens contact met andere SP-wethouders in de buurt, Zaandam bijvoorbeeld. Als raadslid heb ik de reputatie opgebouwd dat ik dingen voor de mensen doe. Nu moet ik soms onsympathieke besluiten nemen. Je kunt nu eenmaal geen ijzer met handen breken. Je moet altijd compromissen sluiten, anders werkt het niet.”

“Het is makkelijk om met haar te praten”

“Soms lig ik er wakker van”, bekennt ze. “Dan vraag ik me af hoe ver ik kan gaan. Mijn portefeuille is ook gevoelig. Neem bijvoorbeeld de bijstand. Wij zetten hier sterk in op het toeleiden van mensen naar werk. Een SP-wethouder die mensen ‘dwingt’ om te werken! Een groot deel van de SP-kiezers zit in een kwetsbare positie. Ook binnen de partij zijn er die vinden dat je recht hebt op een uitkering, dat jaren-zeventigidee. Maar er is zoveel werk te

“Ik haal mijn energie uit de contacten”

“Wethouder zijn is een 24-uursbaan”

doen en ik weet hoeveel beter mensen zich voelen als ze werken. Ik heb dat al vaak van nabij gezien, hoe het zelfbeeld omhoog gaat en angsten verdwijnen. Veel mensen weten niet hoe je leven verandert als je een baan hebt. En dat je een pensioen opbouwt, zodat je niet altijd arm blijft. Ik houd zelf van werken en dat wil ik graag overbrengen. Ik zal heus de laatste zijn om te ontkennen dat sommige mensen niet kunnen werken. Daar moet je in het beleid rekening mee houden, het gaat om maatwerk. Andersom trouwens ook. Laatst kwam er een vrouw van 43 op mijn spreekuur. Ze wilde zo graag werken, maar vond geen baan. We hebben al klantmanagers voor speciale doelgroepen, zoals gehandicapten. Maar voor vrouwen zoals zij moeten we eigenlijk ook speciale klantmanagers aanstellen.”

In het moedercentrum vertelt Aysel Demiral dat ze blij is met Hilde als wethouder. “Het is makkelijk om met haar

te praten, ze luistert goed naar je. Ik kom haar overal tegen, op school, in de wijk en ze komt hier altijd de diploma's uitreiken aan de cursisten.” Demiral werkt op het centrum in een I/D-baan. Sibel Özogul is een van de zeven SP-raadsleden. “Via Hilde ben ik bij de partij gekomen. Een paar jaar terug was er sprake van een harde inburgering. Daar was ik boos over. Inburgering: prima. Maar wel met respect. Ik ben toen bij de gemeente gaan vragen: wat doen jullie? Hilde was het met me eens dat de toon niet klopte. Ze nodigde me uit eens mee te gaan naar een bijeenkomst van de SP. De partij spreekt me aan. Dit college is duidelijk socialer. De SP had natuurlijk een behoorlijk aandeel in het collegeprogramma.” Hilde zelf geeft aan dat ze veranderingen heeft aangebracht in het beleid van haar CDA-voorganger. “Versimpeling van de bureaucratie, zoals dat vermaledijde maandbriefje afschaffen voor mensen die alleen bijstand hebben. Er is een speciaal team bezig om alle formulieren na te

vlooiën op leesbaarheid en om te kijken of ze wel nodig zijn. Voor het aanvragen van bijzondere bijstand bleken twaalf formulieren te zijn! Dat is nu teruggebracht tot zes. Dat is tenminste een begin. Ook krijgen klantmanagers een training met acteurs, zodat ze ervaren hoe het is om aan de andere kant te staan.”

Een pan pap voor de hele week

In een ander college zou het wellicht lastiger zijn, denkt Hilde. In Haarlem zijn ze met vier wethouders en een burgemeester. “We wilden het bewust klein houden, als voorbeeld. Want we eisen ook van andere instanties dat ze efficiënt werken. We kennen elkaar uit de gemeenteraad, dat scheelt ook.” Twee PvdA'ers, een VVD'er en een SP'er. Met wie prima pragmatisch is samen te werken. “Goede wethouders bedenken goede dingen. We

staan in de stad bekend als een energiek en daadkrachtig college.” Dat hard werkt, dat ook. “Wethouder zijn is een 24-uursbaan. Al helemaal met mijn takenpakket. ‘Miep Alles’ ben ik hier. Ik ben toch al geneigd me overal mee te bemoeien. Soms is het vermoeiend, maar ik krijg er ook energie van. Het is geweldig als zaken lukken. Zoals nu het convenant met de woningcorporaties er ligt. Ik heb me er keihard voor ingezet om een gezamenlijk beleid te ontwikkelen dat erop is gericht huisuitzettingen te voorkomen. Daar ben ik echt trots op, dan voel ik me weken sterk. En ach, dan is er weer even een valkuiltje. Van nature ben ik positief ingesteld. En als het echt teveel wordt, neem ik een weekje vakantie.”

Iedereen noemt haar bij de voornaam. De chauffeur die ons van en naar het stadhuis rijdt, de bode die koffie komt brengen en de ambtenaren die vooroverleg met haar plegen voor een bestuurlijk overleg met Vluchtelingenwerk. Ze ziet de stukken nu pas, dat is wel even lastig. Een zieke secretaresse lijkt de oorzaak te zijn. “Er gaat overal weleens iets fout”, meent Hilde en laat zich bijpraten over de agendapunten. In de hoek van de kamer zie ik een uitpuilende tas met paperassen. Die past in het krat voorop haar stevige fiets, die buiten voor het raam staat. Een ferme SP-sticker vrolijk de fietstassen op. In verkiezingstijd plakt ze de fiets onder de stickers. “Het hele college fietst”, vertelt ze. “Nu woon ik in het centrum, dus voor de lijn schiet ik er niet veel mee op. Soms fiets ik een uurtje in het weekend.”

Heeft ze nog wel ergens tijd voor? Vanavond is er weer een raadsvergadering en gisteren was ze bij een wijkraad. “De zaterdag, die probeer ik voor mezelf te houden. De was doen, boodschappen halen en schoonmaken, want ik woon alleen. Mijn kinderen zijn al lang de deur uit. Binnenkort word ik oma, daar verheug ik me op als een tierelier! Verder zijn sociale contacten mondjesmaat. Op zondag lees ik stukken en onder Buitenhof strijk ik.” Haar doordeweekse programma begint om 7 uur. “Dan sta ik op en ontbijt met rijstepap en gedroogde vruchten. Ik maak voor de hele week een pan, hoeft het ’s ochtends alleen even in de magnetron. Om half negen ben ik op het stadhuis. Kan ik nog even de mail doornemen en de dag

plannen. Aan het eind van de middag probeer ik zoveel mogelijk thuis te eten, voordat ik weer naar een bijeenkomst of vergadering ga. Altijd vers! Ik vind koken ook leuk. Als het lukt kijk ik naar Nova en in bed nog naar Pauw & Witteman. Meestal val ik dan al in slaap.”

“Ik moet hier weg, wat een geklets!”

“Het is vandaag voor het eerst in wel vier jaar dat ik naar een McDonald’s ben geweest”, roept ze als ik maandagavond haar werkkamer binnenkom. “Een salade, dat dan weer wel.” De regen valt al de hele middag in stromen neer. Een taxi brengt ons naar een van de gemeentekantoren. Daar is een bijeenkomst van de WMO-raad en de klankbordgroep. Het college heeft net het conceptbeleidsplan WMO voor de komende vier jaar vrijgegeven voor inspraak. Alle gemeenten moeten in het kader van de Wet Maatschappelijke Ondersteuning hun plannen op papier zetten. Hilde is vanavond te gast. In haar praatje legt ze kort uit dat de gemeente geen geld heeft om alle dertig voorstellen in 2008 uit te voeren. Het is de bedoeling dat in samenspraak met de WMO-raad en klankbordgroep prioriteiten worden vastgesteld. Garanties kan ze niet bieden, wel belooft ze dat er serieus geluisterd wordt naar de adviezen.

Terwijl in kleinere groepjes de discussie losbarst, vraag ik Hilde hoe ze destijds bij de SP en in de gemeenteraad terecht is gekomen. Tot nu toe hebben we elkaar vooral tijdens de korte autoritjes gesproken en in de minuten voor een bijeenkomst. “Voor de gemeenteraad ben ik gespot”, lacht ze. “In 1997 ben ik naar een vergadering geweest die als doel had een plaatselijke afdeling van de SP op te richten. Op Bevrijdingspop had ik van een SP-jongere een foldertje gekregen en dat heeft tweeënhalve maand in mijn zak gebrand. Ik had wel Jan en Remi op televisie gezien en mijn moeder was een PvdA’er. Zat ik dus in oktober op die vergadering en ik dacht: ik moet hier weg, wat een geklets! Het ging helemaal nergens over, al helemaal niet over de oprichting van een afdeling. Toen heb ik mijn vinger opgestoken en gezegd: ‘Hier kom ik niet voor.’ Daarop veranderde de toon van de vergadering; en ik was kennelijk opgeval-

len. Ik werd gevraagd om de kar te trekken en zeven maanden later zat ik in de raad.”

“Ik kreeg links en rechts om mijn oren”

“Totaal onervaren was ik. Er werd in de gevestigde orde ook raar gekeken naar een SP’er in de raad. Links en rechts heb ik het om mijn oren gehad. Maar ik heb er wel alles geleerd! Later heb ik de anderen nog bedankt voor de geweldige training die ze me onbedoeld hebben gegeven.” Voor Hilde was het raadswerk een serieuze zaak. “Ook toen maakte ik al weken van zestig uur. Ik besteedde veel tijd aan activiteiten buiten de raad om. Vooral toen na drie jaar een tweede SP’er in de raad kwam, Pieter Elbers, waren wij SP’ers uitermate zichtbaar. In die tijd kreeg ik de naam ‘Miep Asbest’, want overal waar asbest werd gevonden, ging ik stennis maken.” Wat het raadswerk haar vooral heeft opgeleverd, is een enorm netwerk en veel goodwill. “Anders had ik niemand in de stad gekend. Daarom geloof ik ook niet in ingevlogen wethouders. Je moet de stad en de mensen kennen.” Ook al gaat nu de meeste tijd zitten in allerlei overleggen en vergaderingen, ze verliest de contacten niet uit het oog. “Daar haal ik ook mijn energie uit. Zoals deze avond, ik hoor toch altijd weer nieuwe dingen.”

Ook hier lijkt ze iedereen te kennen. Hoewel ze nog zo benadrukte dat ze hier alleen kwam luisteren, kan ze het niet laten zich toch hier en daar in de discussie te mengen. Met een vraag, een toelichting, een opmerking. En vooral met humor en kwinkslagen. “Ik heb ontzettend veel pret met de mensen met wie ik werk. Daar geniet ik van”, zegt ze – eigenlijk ten overvloede. “Of het nu de ambtenaren zijn of de mensen in de buurten, dat maakt me niet uit.” Ze weet zeker dat als ze geen wethouder meer zou zijn, ze werk zou zoeken met mensen. “En meer schrijven, dat zou ik ook wel willen. Al gaat dat me niet makkelijk af. Over speeches doe ik lang. Die wil ik ook perfect hebben. Ik probeer er altijd iets persoonlijks in te leggen.” Dan rijden we terug naar het stadhuis, waar Hilde de fiets pakt naar huis. Haalt ze misschien Nova nog.

Tekst Maja Haanskorf
Foto's Suzanne van de Kerk

De klucht van de OV-chipkaart

Het blauwe vod

Makkelijk, veilig en gebruiksvriendelijk? Vooral nog levert de nieuwe ov-pas zowel reizigers als de staatssecretaris vooral kopzorgen op. Hoe de ontwikkeling van de chipkaart verwerd tot een klucht.

Stennis bij de Rotterdamse metro: een jonge vrouw met kinderwagen komt bijna vast te zitten tussen de toegangspoortjes. “Nee hè”, roept ze uit, “Krijg ik alwéér een mep van dat kolereding!” Een oudere man ziet het hoofdschuddend aan. “Ondingen”, zegt hij, wijzend naar het blauwachtige pasje dat de vrouw nijdig in haar jaszak propt. “Weet je nog dat er in de jaren tachtig zowat een kabinet viel over een paspoort dat zogenaamd veilig zou zijn? Het rode vod, noemden ze dat. Nou, dit wordt het blauwe vod, als je het mij vraagt.”

Een Hollandse klucht in verschillende bedrijven, daar begint de gang van zaken met de ov-chipkaart steeds meer op te lijken. Staatssecretaris Huizinga moest in de Tweede Kamer erkennen dat er van alles mis is met dit project, dat bedoeld was om het gebruik van openbaar vervoer makkelijker en gebruiksvriendelijker te

maken. Er lijkt meer aan de hand dan afzonderlijke missers en fouten.

Het meest spectaculaire bericht is natuurlijk dat de chip van de kaart door Duitse hackers is gekraakt. Het bleek mogelijk om kopieën van de eendagskaart te maken en daarmee gratis rond te rijden. Maar al eerder zijn er bij de proef in Rotterdam en Amsterdam ernstige problemen boven tafel gekomen. Mensen kregen ritjes berekend die ze helemaal niet hadden gemaakt, of slaagden er maar niet om na afloop van een metrorit weer uit te loggen. Daarnaast is er nog het rapport van het College Bescherming Persoonsgegevens (CBP). Daarin wordt een vernietigend oordeel gegeven over de manier waarop het Amsterdamse Gemeentelijk Vervoersbedrijf omspringt met de gegevens van de chipkaart. De privacywaakhond dreigt met hoge boetes als het Amsterdamse vervoersbedrijf persoonlijke gegevens en reisgegevens van mensen niet apart gaat opslaan. “Dan gaat het echt om boetes die uiteindelijk het faillissement van een onderneming tot gevolg kunnen hebben”, sprak CBP-voorzitter Kohnstann dreigend, bij de presentatie van een onderzoek naar het gebruik van de kaart.

“We hebben zelfs nooit antwoord gekregen”

Het eerste wat opvalt bij dit project is dat, hoewel het gaat om een kaart voor al het openbaar vervoer in het hele land, het

geen project van de landelijke overheid is. De invoering van de kaart wordt overgelaten aan de gezamenlijke vervoersbedrijven. De vijf grootste bedrijven (NS, Connexxion, GVB, RET en HTM) hebben daartoe samen het bedrijf Trans Link Systems (TLS) opgericht. De overheid, in de persoon van de staatssecretaris, had slechts een rol op afstand. De vrije markt moest zijn werk doen. Bij de keuze voor het te gebruiken systeem en de chip op de kaart is door Trans Link Systems gekozen voor de al tien jaar oude, naar het nu blijkt makkelijk te kraken variant: de De Mifare Classic van NXP met een prijs van 50 cent. Er is ook een veel betere variant beschikbaar, de Mifare DES Fire, maar die is drie maal zo duur. Verschillende deskundigen hebben de afgelopen tijd gewezen op de problemen die bij deze chip op kunnen treden met de beveiliging. Naar hen is niet geluisterd. Melanie Rieback, docent computersystemen aan de Vrije Universiteit van Amsterdam, zei daarover onlangs in het Parool: “Wetenschappelijk gezien is deze kraak (van de Duitse hackers –red.) niet bijzonder. Wij kunnen dit al twee jaar.” De wetenschapper legt ook uit dat zij en haar collega’s vergeefs aangeboden hebben Trans Link Systems te adviseren. “Wij hebben ze verschillende keren onze wetenschappelijke expertise gratis aangeboden. We hebben zelfs nooit antwoord gekregen. Ook anderen hebben zich aangeboden, zoals de studenten van de Universiteit van Amsterdam die de ov-kaart vorig jaar al eens kraakten.”

Bedrijven schuiven kosten op de gemeenschap af

De concurrentie ligt op de loer

Het is een telkens terugkerend probleem bij projecten die worden uitbesteed aan commerciële bedrijven. Het moet door de markt gedaan worden en wordt dus gedaan op een manier die voor marktpartijen gebruikelijk is: onder geheimhouding en zonder inschakeling van externe kennis. Want stel je voor dat een concurrent achter de geheime komt, de concurrentie ligt altijd op de loer. Het winststreven van de betrokken bedrijven staat bij deze marktaanpak centraal, niet het belang van een goede en veilige kaart. Trans Link Systems heeft een gecalculeerd risico gelopen, heet het nu. Nu dat risico verkeerd uitvalt en er alsnog veel kosten gemaakt moeten worden om het systeem betrouwbaar te maken, zal het of de reiziger of de belastingbetaler zijn die opdraait voor die kosten.

SP-Kamerlid Emile Roemer, die Openbaar Vervoer in zijn portefeuille heeft, wijst erop dat de marktwerking een algemeen probleem is in het huidige openbaar vervoer. “Er wordt in het ov nu gewerkt met concessies voor vijf of acht jaar. Bedrijven kunnen voor die periode het vervoer in een bepaald gebied krijgen. Daarbij wordt natuurlijk vooral gekeken naar de kosten. Welke aanbieder is het goedkoopst? Daardoor is er voor de bedrijven geen enkele stimulans om

investeringen op langere termijn te doen: in materieel of in de opleiding en de arbeidsvoorwaarden van het personeel. Want misschien ben je over een paar jaar je concessie alweer kwijt.” Dit systeem leidt tot een onderlinge concurrentieslag tussen de vervoersondernemingen, met mooie winsten als het goed gaat, maar het gaat ten koste van de kwaliteit van het vervoer op langere termijn. “Dat zijn de gevolgen van het marktfundamentalisme”, zegt Roemer met een zucht.

Reddingsplan

In het Kamerdebat heeft staatssecretaris Huizinga moeten toezeggen dat zij de regie nu in handen zal nemen. Ze zal in overleg met de grote steden en provincies met een reddingsplan komen. Wat dit in de praktijk betekent, zal moeten blijken. Half maart moet Huizinga haar reddingsplan presenteren. De staatssecretaris zit in een moeilijke positie. Om de kaart alsnog veilig en gebruiksvriendelijk te maken, zullen behoorlijke investeringen noodzakelijk zijn. Of de Kamer daartoe bereid zal zijn, is nog maar de vraag. Roemer: “Ik durf het niet te voorspellen, maar er is een goede kans dat het hele systeem strandt. Dan heeft de staatssecretaris natuurlijk een groot probleem, maar dan zijn er ook miljoenen aan investeringen weg en blijven we met het huidige systeem zitten”. Al een half jaar geleden heeft Roemer namens de SP een reddingsplan ov-chipkaart gelanceerd. Daarin worden dertien maatregelen bepleit om de kaart makke-

lijk, goedkoop en aantrekkelijk te maken. “Toen wilde de staatssecretaris niets van onze plannen weten. We zullen zien wat ze ervan overneemt in haar reddingsplan.”

De kern van het probleem is volgens Roemer dat dit project is overgelaten aan marktpartijen. “Marktpartijen hebben te verschillende belangen, daar komen ze voor op, dat kan je ze niet kwalijk nemen. Maar dan moet je als overheid de touwtjes in handen nemen. Openbaar vervoer is een publiek belang, daar moet je als overheid voor staan.” Hij benadrukt dat er voor de betrokken bedrijven grote belangen op het spel staan. “Dit is een groot innovatief project, waar veel geld mee is gemoeid. Men wil voorop lopen in de ontwikkeling van dit soort systemen. Die bedrijven gaan wereldwijd de markt op en alles wat ze hier leren, kunnen ze overal op de markt brengen. En het is natuurlijk handig voor ze als de gemeenschap voor de kosten opdraait.” In plaats van over een Hollandse klucht kunnen we dus misschien beter van een zwaar gesubsidieerde speeltuin spreken. Met de reiziger als subsidiërende partij.

Tekst Willem Bos
Foto's Rob Huibers/Rozing/Hollandse Hoogte

Meer over de ov-chipkaartperikelen is te vinden op www.sp.nl, onder het Themakanaal Verkeer

Foto Karen Veldkamp

“Allochtonen en autochtonen zijn vaak sámen de klos”

Paul Mepschen (31) uit Rotterdam werkt als fractiemedewerker van de SP op het gemeentehuis in de havenstad. De steeds harder wordende migrantendiscussie gaat dus niet bepaald aan hem voorbij. “Wij willen de solidariteit terug in de Rotterdamse wijken.”

Hoe lang ben je al lid van de SP?

“Sinds 2003”

Heb je hobby's?

“Uitgaan, lezen en reizen naar Zuid-Europese steden. Madrid, Lissabon en Barcelona bijvoorbeeld. En Kaapstad vind ik ook heel fascinerend.”

Welke van die vier is je favoriete plek op de wereld?

“Nee, dan zeg ik toch Rotterdam. Ik ben weliswaar een internationalist en ik reis graag, maar toch kom ik altijd graag thuis. Bovendien woon ik in Rotterdam samen met mijn vriend.”

Wat brengt de kapitalist in je naar boven?

“Boeken. Engelstalige literatuur is bijna een verslaving voor me. In de boekhandel kost het me altijd moeite om me in te houden.”

Wat zijn de speerpunten van jouw werk?

“In Rotterdam spelen met name thema's als grootschalige sloop van woningen, uitsluiting van mensen met een laag inkomen, participatie en integratie.”

Dat laatste is vast niet gemakkelijk in deze tijd.

“Klopt. In feite gaat het om solidariteit. We besteden dan ook veel tijd aan het vergroten van het besef dat allochtonen en autochtonen in Rotterdam heel vaak dezelfde problemen hebben: ze zijn sámen de klos van het beleid. Bijvoorbeeld als het gaat om grootschalige sloop van woningen, maar ook om tal van andere onderwerpen. We moeten ons niet tegen elkaar laten uitspelen.”

LEZEN

Verminkt

De behandeling pakte volkomen verkeerd uit. Ik viel in handen van een man in een witte jas, eigenaar van een kliniek, die achteraf niet eens arts bleek te zijn. Opeens ben je dan verminkt. Slachtoffer van de cosmetische industrie.' Sylvia Veerman-van Wagenveld vertelt in *Legaal verminkt – slachtoffer van de beauty-industrie* haar verhaal over de lijdensweg die ontstaat als een behandeling tegen 'die boze frons in mijn voorhoofd' compleet verkeerd uitvalt. Er volgen jaren van sociaal isolement, hersteloperaties en juridische gevechten.

Legaal verminkt:
slachtoffer van de beauty-industrie
Sylvia Veerman-van Wagenveld
Van Ierland Uitgeverij

ZIEN

Dooh!

De tekenfilmserie *The Simpsons* loopt al bijna twintig jaar. In de serie wordt de (Amerikaanse) samenleving een satirische spiegel voorgehouden en wordt op humoristische wijze de draak gestoken met tal van maatschappelijke fenomenen. Of beter gezegd: met de onverschilligheid van de doorsneeburger ten opzichte van die maatschappij. In dezelfde typische stijl als de serie is ook de speelfilm *The Simpsons Movie* gemaakt. Rode draad vormen milieuvuiling en klimaatverandering. Dochter Lisa houdt daarover onder het motto *An irritating truth* een spreekbeurt, terwijl zich door toedoen van haar sullige vader Homer een milieuramp voltrekt. Het feest kan beginnen.

The Simpsons Movie
Binnenkort op DVD

LEZEN

Truckstar

Op de cover van *Truckstar* prijkt elke maand een imposante Scania, DAF of een ander merk kilometerverter. Toch is het geen blad voor truckliefhebbers alleen. *Truckstar* biedt prettig leesbare artikelen over uiteenlopende aspecten van het wegvervoer. In het februari-nummer vinden we onder meer een reportage over een koeltransport naar Spanje, een artikel over minister Eurlings' aanpak van onveilige parkeerplaatsen en een 'stamtafelgesprek' met chauffeurs over rekeningrijden ('Betalen voor stilstaan'). Verder handige tips voor onderweg, een rubriek voor de kleintjes en veel mooie foto's. Leuk blad.

Truckstar
Verkrijgbaar bij de kiosk

BELEVEN

Karajan-jaar

De klassieke muziekwereld zal dit jaar grotendeels in het teken staan van het feit dat de legendarische dirigent Herbert von Karajan honderd jaar geleden werd geboren. Theaters, uitgeverijen en platenmaatschappijen vieren dat met talloze herdenkingsconcerten, boeken, cd- en dvd-releases.

In zijn tijd was Herbert von Karajan (1908-1989) de meest markante figuur van de muziek. Tientallen jaren was hij chef-dirigent van de prestigieuze Berliner Philharmoniker. Ook stond hij voor de Weense Staatsopera en de Philharmonische orkesten van Londen en

Wenen. Al die orkesten dirigeerde en motiveerde hij tot grote hoogten. Geen enkele andere dirigent kon de werken van Beethoven, Puccini, Brahms en Tsjaikovski zo warm en vol laten klinken. Von Karajan was de onbetwiste maestro, een wereldster. Zo gedroeg hij zich trouwens ook. In de omgang was Von

Karajan vaak uiterst arrogant en uit de hoogte. Tegelijkertijd liet hij zich graag filmen en fotograferen in zijn villa's in St. Tropez en St. Moritz en in zijn sportwagens en privéjets.

Feit is, dat zijn muziek onovertroffen blijft. En dat weten ze bij Sony/BMG, Decca, Deutsche Grammophon en EMI natuurlijk wel. Deze platenmaatschappijen brengen dit jaar vele cd's en dvd's uit ter gelegenheid van 'de eeuw van Von Karajan'. Daarbij gaat het onder meer om verzamelde, bekende highlights van de meester, maar ook om nog niet eerder uitgebracht werk. Eliette, Herberts laatste vrouw, schreef een autobiografie over haar leven met Herbert.

De site www.karajan.org is speciaal gewijd aan het Karajan-jaar

Elfstedentocht

Complimenten voor de nieuwe Tribune. Zoals Rob Janssen schrijft, sommige dingen transformeren met behoud van kwaliteit en herkenbaarheid. Dit brengt me op het schaatsen. In de rubriek Nieuws (Tribune januari) wordt de vraag gesteld of schaatsers en toertochten langzaam uitsterven. Ik kan u geruststellen. Schaatsers, jong en oud, hebben zich bijzonder goed aangepast aan het zachte klimaat. Kijk eens op een mooie zonnige dag, u bent vast weleens een groepje 'zomerschaatsers' tegengekomen. De ijzers zijn vervangen door wielotjes en dikke truien hebben plaatsgemaakt voor een luchtige outfit. Kromgebogen, met de handen op de rug, gelijkmatig rechts en links bewegend, rollen ze door het vlakke landschap met koeien, slootjes en knotwilgen. De duizenden enthousiaste skaters in Nederland verdienen een Elfstedentocht! Roomijs in plaats van chocomel, de sfeer zou er niet minder om zijn. Het enige waar ik me zorgen over maak, is dat prachtige decor van ons Hollands landschap, dat in rap tempo verandert en haar kwaliteit en herkenbaarheid verliest.

Deborah Ekelenboom, Goirle

Dierenflats

Tribune januari: *Het dorp, het weiland en de dierenflat*. Bij voorbaat rijzen mijn haren te berge, als ik iets lees of hoor over dierenflats! Verschrikkelijk! Ik moet er niet aan denken. Steun aan André Vollenberg: wel concurreren in kwaliteit, niet in kwantiteit. Géén megabedrijven. Grote concentraties mensen, dieren of anderszins geven grotere gevaren voor welke infecties dan ook. Antibiotica geven aan kippen, varkens of andere dieren werkt als een boemerang in verband met eventuele resistentie. Verder een compliment voor de nieuwe opmaak van de Tribune. Geweldig, veel overzichtelijker en dus makkelijker leesbaar. Misschien een kleine hint: alleen de witte letter op rode balk kan ik helaas slecht lezen.

Corry van der Kolk, Opperdoes

Automobilistenpartij?

De SP-steun voor het besluit om auto-verlichting overdag verplicht te stellen, is voor voetgangers en fietsers een slechte actie. Automobilisten zullen nog minder gaan opletten en meer op de lichtpunten rijden. Dat gaat levenskosten van fietsers en voetgangers die geen verlichting voeren. Als ervaren fietser weet ik dat. Je maakt het vooral mee in de winter, bij schemer en slecht weer, als de auto's hun lampen aan hebben. Ook je eigen ogen passen zich trouwens aan de lichten die je tegemoet komen aan, je pupillen verkleinen zich, waardoor je details niet meer ziet. De Fietsersbond is ook tegen de invoering van autoverlichting overdag. Zelfs op Europees niveau is afgezien van het invoeren van zo'n verplichting, vanwege de risico's voor fietsers en voetgangers.

Jan van Erp, Eindhoven

De SP heeft verplichte autoverlichting voorgesteld omdat dit volgens wetenschappelijk onderzoek jaarlijks 45 verkeersdoden en 600 gewonden kan besparen, zonder dat het hoge kosten of verslechtering van het milieu met zich meebrengt. Slechts bij uitzonderlijke weersomstandigheden zal de zichtbaarheid van fietsers en voetgangers iets minder worden. Daartegenover staat dat betere zichtbaarheid van auto's ook in het voordeel van de fietsers en voetgangers werkt. De SP is zeker geen anti-fietspartij, anti-voetgangerspartij of pro-autopartij, maar kiest wel duidelijk voor verkeersveiligheid –red.

Stroomuitval

Remi Poppe vroeg aan de minister van Defensie hoe het mogelijk is dat zo'n hypermoderne Apache botst met een hoogspanningsmast (Tribune januari). Het is maar goed dat de foto's duidelijk laten zien hoe goed onze jongens te werk gaan in een situatie als deze. Wees blij dat ze er zijn wanneer we ze nodig hebben. Het vliegen van een Apache is niet een van de makkelijkste dingen. Oordeel niet te gauw. Luister eerst naar de omstandigheden in plaats van te gaan stangen.

H. Pawiroredjo

Russische rekensom

Naar aanleiding van het artikel *Poetinland* (Tribune januari) ben ik aan het rekenen geslagen. U schrijft dat de Doema bestaat uit 450 zetels. Poetin zou 61 procent van de stemmen hebben gekregen, wat 315 zetels opleverde. Mijn vraag is: heeft de Doema 450 zetels? En als Poetin werkelijk 61 procent scoorde, waarom levert dat dan 315 zetels op en geen 274 of 275? Hier klopt iets niet helemaal in het verhaal van Willem Bos en Daniël de Jongh. Of heb ik niet goed gerekend?

Edy Riewald, Doesburg

Zowel uw berekening als onze getallen kloppen. Dat het aantal zetels hoger is dan op grond van de percentages te verwachten zou zijn, komt vooral omdat veel partijen de kiesdrempel van 7 procent niet hebben gehaald. Ook het aantal uitgebrachte ongeldige stemmen is van invloed op de zetelverdeling –red.

Prik mee:
PRIKBORD@SP.NL

Stiltegebied

Even een aanvulling op de column van Jan Marijnissen (Tribune januari). Het bos in Onderbanken (jawel, dat gekapt is voor de AWACS-vliegtuigen) had ook het etiketje 'stiltegebied'. Wrang, met die herriebakken, maar waar. De stilte is dus niet alleen schaars – je zou bijna verwachten koestrenswaardig – maar het blijkt ook nog eens niets waard te zijn. Het wordt nog wranger, als je bedenkt dat die kap onrechtmatig was. Nog iets anders; naar aanleiding van het interview met Toni Willé. Het is toch van de gekke dat goed verkopende Nederlandse muziek uit de schappen wordt gehaald?!

Gerard Ijkema, Hoensbroek

Foutje

Per abuis is in het januarinumnummer dezelfde aflevering geplaatst van Theo de Buurtconciërge als in het decembernummer. Onze excuses daarvoor –red.

Generaal Pardon

“Eindelijk kan ik mijn diploma ophalen”

Na twaalf jaar onzekerheid heeft de familie Sarkar uit Dongen eindelijk een verblijfsvergunning gekregen. Een wereld van verschil. “Het is toch van de zotte dat ze kinderen het land uit willen gooien.”

Rony Sarkar (20) straalt van oor tot oor. Hij is de oudste zoon van één van zes gezinnen uit Dongen die begin januari een brief kregen waarin staat dat ze in Nederland mogen blijven. Het wordt gevierd met een groot feest, georganiseerd door inwoners van Dongen die zich jarenlang voor de families hebben ingezet. Zelfs Prins Carnaval is van de partij. “Fantastisch!”, zegt Rony. “Alle mensen die ons geholpen hebben, komen ons feliciteren. Ik wil ze heel graag bedanken, zonder hun hulp was het nooit gelukt.”

“We waren echt bang dat ze achter de tralies zouden belanden”

Zes jaar geleden zag de toekomst er weinig rooskleurig uit voor Rony. Zijn ouders kregen te horen dat ze met hun drie kinderen terug moesten naar Bangladesh; het door armoede, natuurrampen en politieke problemen geteisterde land dat ze in 1995 ontvluchtten. Rony: “Ze namen contact op met René Roovers van de lokale SP-afdeling. Hij heeft samen met burens, mijn voetbalclub en de school een comité opgericht om te voorkomen dat we uitgezet zouden worden. Bij de eerste actie in 2001 haalden ze meteen al 1.100 handtekeningen op.” Er volgden nog vele acties. In de loop van de jaren kwamen daar de acties voor de vijf andere families bij. “De meest ingrijpende gebeurtenis was in 2005”, vertelt Roovers. “Toen werd de familie Sarkar gesommeerd om op het

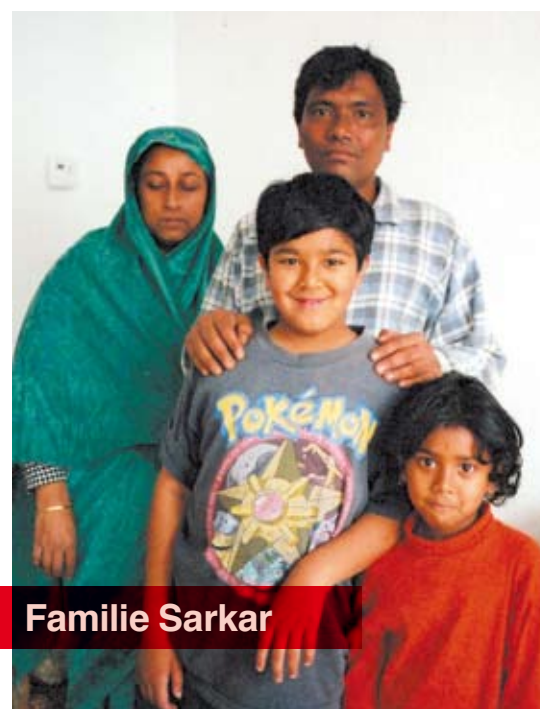
politiebureau in Tilburg te verschijnen. Ik ben met ze meegegaan, we waren echt bang dat ze achter de tralies zouden belanden.” Het liep met een sisser af, maar het zou nog ruim 2 jaar duren voordat er reden was om feest te vieren.

De vijf leden van de familie Sarkar behoren tot de 20.100 mensen die de afgelopen maanden te horen hebben gekregen dat ze aanspraak mogen maken op de pardonregeling. Al in november 2006 heeft de Tweede Kamer een motie aangenomen voor een generaal pardon; na jarenlange maatschappelijke protesten tegen het uitzetten van mensen die al vele jaren in Nederland wonen. Onder de pardonregeling, die nu eindelijk wordt uitgevoerd, vallen mensen die al voor 2001 een asielerzoek hebben ingediend. Helaas vallen er ook nog steeds mensen buiten de boot, bijvoorbeeld omdat ze ook in een ander land asiel hebben aangevraagd.

“Ik ben nu een vrij man”

Tijdens het feest wordt ook bij deze groep stilgestaan. “Het is toch van de zotte dat ze kinderen, die geen enkele toekomst hebben in een land dat ze helemaal niet kennen, het land uit willen gooien”, stelt een van de gasten.

Dat lot blijft de familie Sarkar bespaard. Voor Rony gaat een nieuwe toekomst open: “Eindelijk kan ik mijn diploma gaan ophalen. Ik ben vorig jaar geslaagd voor mijn MBO-opleiding, maar kon het

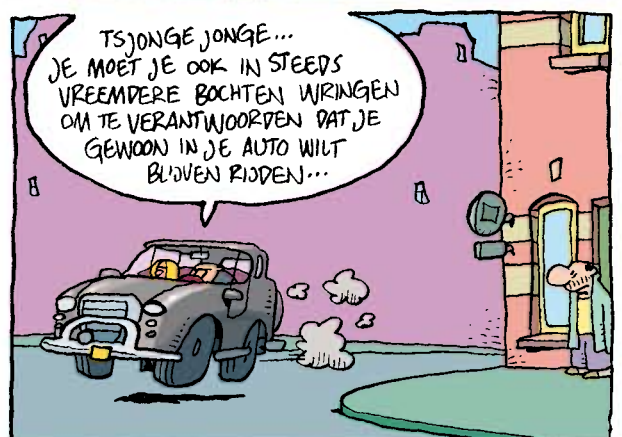
Familie Sarkar

diploma niet ophalen omdat ik geen sofinummer had. Omdat ik me voortaan kan legitimeren, hoef ik ook niet meer bang te zijn voor de politie. Ik ben nu een vrij man.”

Roovers krijgt de nodige complimenten voor zijn vasthoudendheid. Hij reageert nuchter: “Dit verhaal is natuurlijk niet uniek. In het hele land worden nu van dit soort feestjes gevierd, want overal zijn families geholpen door hun omgeving. Maar ik ben wel enorm trots dat de inwoners van Dongen zo massaal achter deze families zijn gaan staan, ze horen er gewoon bij.”

Tekst Jola van Dijk
Foto Archief SP

THEO DE BUURTCONGIERGE

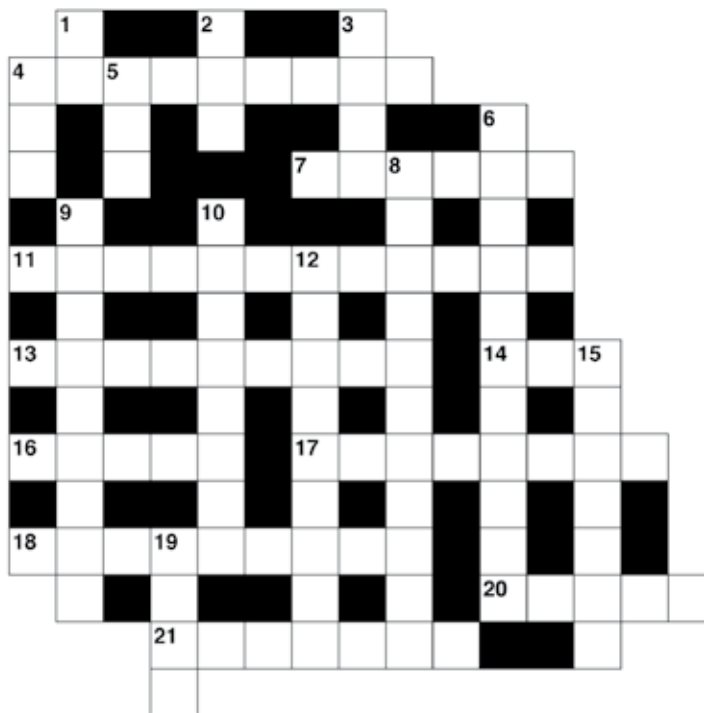

HORIZONTAAL

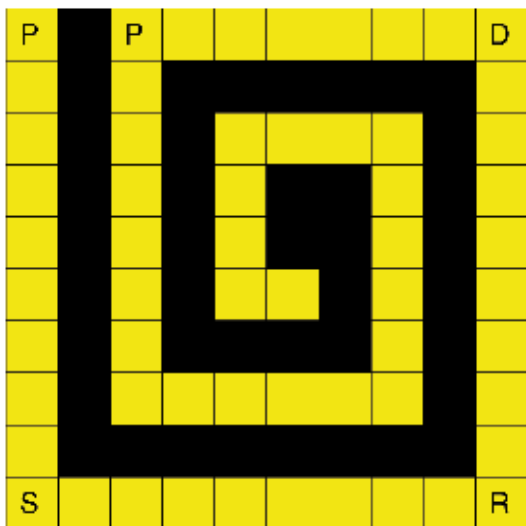
4. Slecht gerepareerd door een mafkees van een schoenlapper (9) - 7. Gelders dorpsvee (6) - 11. Niks 'ten toon stellen' - wij verkopen de Nachtwacht én de Zonnebloemen! (12) - 13. Uitstekend berg-beklimmer (9) - 14. Oude vrucht (3). - 16. Juist érg schoon (5) - 17. Het draait hierbij om ongezond geld uitgeven (8) - 18. Lont ruikt (9) - 20. Droge druif zit op de centen (5) - 21. Deze stern is een criminele vogel! (7)

VERTICAAL

1. Vrouw op plaats elf kraait bijdehand in het alfabet (2) - 2. Als je er mee hebt gegooid, is het niks (3) - 3. Zeelui gaan er slapend achter de tralies (4) - 4. Winnend paard zingt zich hoog in de toplijst (3) - 5. Geen werklustige lieden (3) - 6. Wil geen visite, gaat er dan maar op uit (11) - 8. Serieuze man, heilig uitgezonden naar Verweggistan (11) - 9. Herberg geeft onderdak aan heilige koeien (en hun bestuurders) (9) - 10. Platgeslagen Beatrix was ooit een spetter; haar keerzijde drukt waarde uit (8) - 12. Windhaan geeft houding aan geleider (9) - 15. Hiermee kun je botweg iets openen (7) - 19. (Was) van achter naar voren een beest van een schrijver (4)

SPIRAALTJE februari 2008

Tijd voor wat Anagrammatica. Hoe het werkt: begin linksboven. Vind als eerste een 10 letterwoord dat samengesteld kan worden uit alle individuele letters van de omschrijving onder '1' en plaats dit in de linkerbalk. Plaats vervolgens een woord van eenzelfde aantal letters op de onderste regel, volgens de omschrijving onder '2', etcetera. Volg de spiraal: het derde woord gaat van onder naar boven, het vierde van rechts naar links etc. Iedere laatste letter van een woord is de beginletter van het volgende woord. De 'hoekletters' zijn al ingevuld. Het is niet uitgesloten dat u een ander woord vindt dan wij als oplossing geven: zolang het een correct Nederlands woord is en u alle letters uit de corresponderende omschrijving gebruikt, mag dat natuurlijk. Veel plezier!

OMSCHRIJVINGEN.

- 1 Spiraaltje
- 2 Maak parels
- 3 Rover ook b.d.
- 4 Punk orde
- 5 Pleiters
- 6 Tireur
- 7 Karate
- 8 Zeel
- 9 Kool
- 10 Ok (afk.)

OPLOSSINGEN januari 2007 **Winnaar cryptogram januari: A. C. van Silfhout, Wierden**

CRYPTOGRAM

Horizontaal 4. Gruwelkabinet - 7. Toonladder - 8. Arm - 9. Drankorgel - 10. Noten - 12. Bar - 13. Erna - 14. Toverbal - 16. Kelp - 19. Muggenzifter.
Verticaal 1. Sierlaken - 2. Automaat - 3. Legorder - 4. Getijdenboek - 5. Kaderspel - 6. Boeken - 11. Eer - 12. Bakvis - 15. Big - 17. Lot - 18. End - 20. Uk

De meest originele oplossingen van de imaginaire woordenlijst:

- 1) Klimaatheerser - Al Gore
- 2) Fenotypiste - Giga-kantoormedewerkster
- 3) Boveneens - Regeerakkoord
- 4) Boonkloon - Peulvormig
- 5) Teleriedel - Wilhelmus in Peking
- 6) Ultraster - Rode Reus
- 7) Megaloscuul - Walvis
- 8) Effeministe - Heman Heinsboek
- 9) Bedling - Slapende hobbit
- 10) Webshock - Spinnewiel
- 11) Contraminatie - Verzet tegen samenscholingsverbod
- 12) Techniet - Pseudo-ingenieur
- 13) Badpieper - Eendekuiken

- 14) Schedelfactuur - Nota van de hersenchirurg
- 15) Maxkukel - Geklets van Verhagen
- 16) Tampoeper - Doet 't op z'n gemak
- 17) Xenofoon - Buitenlijn
- 18) Ondemotechnisch - Nog niet gedetecteerd computervirus
- 19) Hangtuig - Strop
- 20) Netmanie - Spinnewoede

Met dank aan: J.F. Boonstra (Leeuwarden), Iwan Bralts (Groningen), C. Groeneweg (Dordrecht), Ben Pegman (Amsterdam), G.A. Ridder-Visser (Rotterdam)

Uiterste inzenddatum puzzel februari: 26 februari

“Zwaar gesubsidieerde speeltuin”

